

EDGAR
WALLACE

MISTERUL CASEI
SINGURATICE

editura grin-prospero

police-python

Coperta : MATEI ȘERBAN

EDGAR WALLACE

MISTERUL CASEI SINGURATICE

Traducere de ROXANA PETCU

EDITURA GRIN-PROSPERO

București, 1991

CAPITOLUL I

Nu-mi fac nici un merit din ceea ce ziarele au numit misterul casei singuratice. Sint polițist de prea mult timp ca să nu știu că tipul care își face singur reclamă n-o nimerește bine. Deci, dacă vă spune cineva că superintendentul Minter de la Scotland Yard încearcă să-și facă faimă, aruncați-le o privire urită din partea mea.

„Superintendent“ îți umple gura și oricum nu este familiar. Nu că eu i-aș încuraja pe tinerii polițiști să-mi spună „Sooper“ în față. Nu zic asta niciodată. Doresc să mi se adreseze cu „sir“, dar îmi place să-i aud vorbind despre bătrînul Sooper, cu condiția să nu folosească un anume adjectiv.

Domnul John C. Field mi-a spus Superintendent. Pînă cînd n-a pronunțat cuvîntul n-am știut că are atîtea silabe.

Nimănui nu-i place să recunoască cînd a greșit, dar trebuie să spun că mi-am încălcat toate regulile cînd l-am plăcut la prima vedere. Este foarte bine să-ți pierzi mințile după o fată cînd o vezi prima dată, dar nu e bine să categorisești un bărbat după prima impresie. Pentru că un bărbat care te impresionează de prima oară cînd îl întîlnești se va da peste cap să te facă să ai o părere bună despre el. Și bărbații normali nu fac asta. O

fac voiajorii comerciali și actorii, dar ei nu sînt normali.

John C. Field era un tip pe care oricine îl putea admira. Era înalt, cu umeri lați și arăta bine în ciuda celor cincizeci și ceva de ani și a părului grizonat. Se comporta ca un gentleman, știa să povestească frumos și era o gazdă perfectă. Întotdeauna te servea cu țigări de foi.

L-am întîlnit într-un mod ciudat. Locuia într-o casă mititică pe malurile riului Linder. Cred că nu cunoașteți riul Linder — este un pîriu cu pretenții de riu pînă cînd se varsă în Tamisa între Reading și Henley, unde este pus la locul care i se cuvine și se numește „Bourne“. Pe malul celălalt al pîriului este o casă, al cărei proprietar era un domn Max Voss. El a construit-o și i-a tras electricitate de la Reading. Eu m-am dus să fac niște investigații legate de această linie electrică. Pe atunci eram într-un departament special al Scotland Yard-ului și făceam o muncă despre care poliția ținutului nu știa nimic. Nu este o ilegalitate să folosești energia electrică, dar cam pe atunci frații Flack și Johnny McGharth și încă vreo doi, trei din marile bande de falsificatori se ocupau intens cu tiparnițe personale, deci cînd am auzit despre o locuință care folosea multă electricitate am intrat la bănuieli.

Așa că m-am dus la Hainthorpe și m-am întîlnit cu dl. Voss. Era un bărbat zdravăn, roșcovan la față, cu o mustăcioară albă, care-și pierduse picioarele datorită degerăturilor în Rusia. De aceea casa lui era plină de aparatură electrică. Avea scaune electrice care-l duceau dintr-o cameră în alta, ascensoare electrice și chiar și în baie un soi de macara electrică care-l putea ridica din scaun în baie și invers.

— Și acum, a zis cu o sclipire în ochi, poate veți dori să vedeți tiparnița cu care fac bani falși!

A chicotit de râs când și-a dat seama că a pus punctul pe i.

M-am dus acolo pentru o oră și am stat trei zile.

— Rămîneți peste noapte, oricum, a zis. Valetul meu, Veddle, vă va da orice doriți pentru la noapte.

Voss era un om interesant care fusese inginer în Rusia. Nu era total neajutorat, pentru că putea să șchiopăteze cumva sprijinit în cîrje, dar nu era o privescătoare plăcută la vedere.

Era destul de tîrziu cînd am sosit așa că n-a fost nevoie să mă convingă să rămîn la cină, mai ales cînd am auzit că urma să vină și tînărul Garry Thurston. Îl cunoșteam pe Garry Thurston — îl întîlnisem de vreo șase ori pe Marlborough Street și Bow Street și la alte tribunaie de poliție. Avea mai multe sancționări pe carnetul său de conducere decît orice tînăr bogat pe care-l cunosc. Pasiunile lui erau să conducă prin barajele de poliție și să parcheze în locurile interzise. Un tînăr strălucit — un nou tip de infractor creat de regulile de circulație.

Avea o casă mare în vecinătate și se împrietenise cu dl. Voss. Poate că n-am dreptate, dar mie îmi plac acești tineri aiuriți pe care școlile publice și universitățile îi produc cu miile.

S-a oprit ca trăznit văzîndu-mă în fumoar.

— Dumnezeule! zise el. Ce-am făcut?

Cînd i-am spus că sînt doar pe urmele unor falsificatori a părut foarte dezamăgit.

Era un băiat simpatic; dacă vreodată aş avea nenorocul să fiu însurat și să am un băiat, el ar fi tipul care mi-ar face cele mai puține probleme. Nu știu ce vor să spună romancierii cînd scriu „oa-

meni curăței“, dacă nu cumva se referă la cei care fac baie în mod regulat, dar am vaga idee că el era genul de bărbat pe care-l au în minte.

Eram cam pe la jumătatea cinei când am auzit pentru prima dată numele domnului Field. S-a ivit în legătură cu o problemă de braconaj. Voss a spus că ar dori ca polițiștii lui Field să stea pe malul lor; a fost prima dată când am aflat că Field era sub protecția poliției și am întrebat de ce. Atunci a intervenit tânărul Thurston.

— O să aibă nevoie de un regiment de soldați să-l păzească dacă se întâmplă ceva din ceea ce cred eu că se întâmplă, a zis; avea în voce ceva care m-a făcut să mă uit la el. Dacă am văzut vreodată ură în ochii unui om, acela era Garry Thurston.

Am observat că dl. Voss a schimbat subiectul și, după ce tânărul a plecat acasă, mi-a spus de ce.

— Thurston are ceva cu omul acesta, Field, a spus el, și nu mai este nevoie să-ți spun că este vorba despre o fată — secretara lui Field. Este o fată încântătoare și după câte știu Field o tratează cu tot respectul posibil. Dar Garry și-a băgat în cap faptul că la Lone House se întâmplă ceva sinistru. Cred că este rezultatul psihologic al faptului că bietul Field locuiește într-o casă numită Lone House.

Așa mi-am explicat o mulțime de lucruri. Tinerii îndrăgostiți sînt aproape firesc ca niște tinere animale ucigașe. Dacă este normal sau nu să vrei să-l ucizi pe cel care-o strînge de mină pe fata care-ți place, n-aș putea să spun. Bănuiesc că este normal. Personal vorbind, eu nu mi-am pierdut mințile decît din cauze naturale.

Ceea ce mă intrigă erau „polițiștii lui Field“. Pentru un motiv sau altul Field se temea pentru

viața lui și plătea o sumă frumoasă pe an pentru atenția poliției. Tot timpul erau doi oameni de pază lângă casă.

N-aș fi putut nimeri mai bine decât la dl. Voss ca să aud toate noutățile din vecinătate. Cred că bătrinelul roșcovan era cel mai mare bîrfitor pe care-l întîlnisem vreodată. Știa poveștile tuturor pe o rază de 20 de mile, putea să-ți spună toate afacerile lor particulare, de ce s-au rupt logodnele, cine a făcut-o pe doamna cutare să plece pe Riviera atît de grăbită în martie trecut și de ce lordul cutare își vinde tablourile.

Mi-a spus o mulțime de lucruri despre Field. Locuia singur, doar cu cîțiva servitori, nu primea musafiri, cu excepția unui negru care venea cam o dată pe lună, un tînăr bine îmbrăcat și o mulară destul de drăguță care venea rar.

— Foarte puțină lume știe aceasta. Vine pe rîu, uneori într-o șalupă, cîteodată cu negrul, cîteodată fără el. De obicei vin seara, stau o oră sau două și dispar. Înainte de a veni ei, Field își trimite toți servitorii de-acasă.

De data asta am chicotit eu.

— Sună a mister.

Voss a zîmbit.

— Nu este nimic misterios în călătoria lady-ei Kingfether în Africa de Nord, a spus el, și a început să-mi spună o poveste lungă.

A fost o poveste destul de interesantă. De fiecare dată cînd mă trezeam se întîmpla ceva.

M-am dus la culcare tîrziu și obosit, m-am trezit la șase dimineța, m-am îmbrăcat și m-am dus în grădină. Dl. Voss îmi spusese că valetul lui, Veddle, se va ocupa de mine, dar naiba să-l ia, nu dăduse nici un semn nici în seara anterioară, nici în dimineța aceea, dar mi-am dat seama de ce cînd

l-am întâlnit deodată pe drumul dinspre căsuța în care locuia. A încercat să mă evite dar am vederea foarte bună pentru un om de șaizeci de ani. Dacă l-ai văzut o dată pe Veddle nu-l mai poți uita. Un bărbat greoi, cu o față rotundă și ochi care nu te privesc nicodată drept — l-aș fi putut recunoaște de la o milă. Când Voss spusese „Veddle“ nici nu visam că era același Veddle care trecuse prin mâinile mele de trei ori. Bineînțeles, când un infractor își ia o slujbă respectabilă devine Smith.

Desigur, mă cunoștea.

— Vai, dl. Minter, zise el în felul lui lunecos, ce surpriză!

— Nu știai că sînt aici, nu? am spus.

A tușit.

— Păi, ca să vă spun adevărul, știam, a spus el, dar m-am gîndit că ar fi mai bine să nu vă ies în cale. Dl. Voss știe, a adăugat el repede.

— Despre condamnările tale anterioare?

A încuviințat.

— Știe că două dintre ele au fost pentru șantaj? am întrebat

De data aceasta a zîmbit strîmb.

— Este un drum fără întoarcere, domnule Minter. M-am lăsat de treburi din acelea. Da, dl. Voss știe! Ce domn extraordinar! Ce păcat că Dumnezeu l-a lovit în felul acesta!

Nu mi-am pierdut prea mult timp cu omul acela. Șantajul este una dintre infracțiunile care-mi fac greață și aș prefera să am de-a face cu un cuib de șerpi decît cu tipul acesta de infractori. Bineînțeles, nu i-am spus nimic domnului Voss despre această conversație, pentru că poliția nu-și trădează niciodată clienții. Voss este cel care a menționat subiectul la prînz.

— Valetul acesta al meu, Veddle, este un fost pușcăriaș, a spus. Mă întreb dacă l-ați recunoscut. Este un tip cumsecade și cred că-l plătesc destul pentru a-l ține pe calea cea dreaptă.

Nu i-am spus că nu puteai să plătești un infractor destul pentru a-l ține pe calea cea dreaptă pentru că nu există atîția bani pe lume, deoarece nu am vrut să-l descurajez.

În după-amiaza aceea l-am văzut pe Veddle în niște împrejurări ciudate. Fusesse întotdeauna puțin dandy și avusese multe succese cu femei din toate clasele sociale. Nici un bărbat nu poate înțelege fascinația pe care o exercită un anume tip de bărbat asupra unui anume tip de femeie. Nu este o problemă de înfățișare sau vîrstă, este un fel de hipnotism.

Mă plimbam de unul singur de-a lungul râului. Rîul separa proprietatea domnului Voss de domeniul Lone House. Lone House era o clădire patrată și albă, așezată în vîrfurile unei pajiști în pantă care începea să urce de la rîul ce aproape forma un lac acolo, deoarece se lăța în ceea ce localnicii numesc Flash.

Pe partea domnului Voss este o pădurice care ascunde vederea casei. Veneam dinspre Fay Copse, cum i se spune, cînd l-am văzut pe Veddle așteptînd la marginea pîrîului. O fată vîslea pe Flash. Era cu spatele la valet, așa că nu l-a văzut pînă cînd n-a ajuns la mal și nu și-a legat barca. Atunci s-a apropiat de ea. Desigur că m-a interesat și am mers mai încet. Așa cum fata nu-i vedea pe Veddle, nu mă vedea pe mine și eram cam la șase metri de cei doi cînd el s-a apropiat de ea și și-a ridicat pălăria.

Nu cred că am mai văzut ceva atît de frumos ca această fată, Marjorie Venn, așa că am înțeles de

ce Garry Thurston se îndrăgostise de ea. Dacă nu mi se cere la poliție, nu pot să descriu o femeie. Pot să scriu ce culoare de ochi sau de păr au, cum le este tenul sau ce înălțime au, dar n-am fost niciodată în stare să spun de ce sînt frumoase. Știu doar cînd sînt frumoase sau nu : ea era.

S-a întors repede și s-a îndepărtat de el. A urmat-o, vorbind tot timpul și deodată l-am văzut apucînd-o de braț și întorcînd-o spre el. M-a văzut și a spus ceva, iar Veddle s-a întors și a lăsat să-i cadă mîna. Ea nu a încercat să se întâlnească cu mine, ci a plecat repede, lăsîndu-l acolo ca pe un prost. Dar este foarte greu să faci să se simtă prost un tip care a făcut trei pedepse pentru înșelăciune. M-a întîmpinat cu zîmbetul lui viclean.

— O bucățică bună de tot, a spus el. O prietenă de-a mea.

— Așa se pare, am spus eu. N-am văzut niciodată pe nimeni care să pară mai prietenos.

A zîmbit șmecherește.

— Așa sînt femeile dacă te plac, spuse el.

— Cine a fost ultima femeie pe care ai șantajat-o ? l-am întrebat. Dar, Doamne, nici nu putea să-l stînjenească. A zîmbit simplu și și-a continuat drumul.

M-am uitat după el, întrebîndu-mă dacă nu încerca s-o ajungă pe fată. Nici nu făcuse c duzină de pași cînd, după un pîlc de copaci a apărut legănîndu-se un bărbat care cred că era Field în-suși. Uneori, poți să-ți dai seama după mersul unui om ce are în cap și mă întrebam dacă Veddle are acest dar. Dacă l-ar fi avut ar fi rupt-o la fugă, dar el a continuat s-o țină drept înainte.

L-am văzut pe Field stîndu-i drept în drum. A pus o întrebare și în secunda următoare pumnul

lui a lovit și Veddle a căzut. Spre surprinderea mea, a vrut să se bată, s-a ridicat și a mai luat una în falcă care l-ar fi năucit pe orice om normal.

Nu era treaba mea, dar sînt om al legii și am considerat că era momentul să intervin. Cînd am ajuns lângă dl. Field, Veddle fugea de-i sfîrșiau călcieile. Am fost puțin luat prin surprindere cînd Field mi-a întins mîna.

— Sînteți Superintendentul Minter? Am auzit că locuiți în vecinătate, a zis. Sper că nu mă veți urmări pentru încălcare de proprietate — aceasta este o scurtătură spre Hainthorpe Station și o folosesc foarte des. Nu știu dacă dl. Voss are ceva împotrivă.

Înainte ca eu să-i spun că nu știam ce crede dl. Voss despre încălcarea proprietății a continuat :

— Ați văzut acel mic incident? Cred că mi-am ieșit din fire cu tipul acela, dar nu este prima dată cînd o inoportunează pe tînăra doamnă.

M-a invitat la el acasă să bem ceva și, întorcîndu-ne unde era schiful legat, a vîslit pînă la malul celălalt. Ne-am oprit la un mic ponton și am mers împreună pe pajiște spre ușile biroului său. Am văzut că în fața lor iarba era roasă și exista o porțiune de pămînt gol — e nostim că un polițist înregistrează aceste lucruri automat.

Micul birou era frumos mobilat și evident dl. Field era un om care călătorise mult, pentru că toți pereții erau acoperiți cu ciudățenii : lănci și sulii africane, iar pe rafturi o colecție de olărie băstinașă. M-a văzut uitîndu-mă și s-a dus la perete de unde a luat o sabie cu lamă lată.

— Aceasta vă va interesa dacă știți ceva despre Africa, a spus. Este sabia Tuna. I-a aparținut se-

fului din Ituri — un bărbat care mi-a dat o grămadă de furcă și care a prezis că sabia nu va fi niciodată băgată în teacă pînă cînd nu-și va găsi teaca în nedemna mea persoană.

A zîmbit.

— Am luat-o din trupul lui după o luptă într-o pădure, deci precizarea lui nu are posibilitatea de a se îndeplini.

Lama era extraordinar de strălucitoare, așa că i-am spus că probabil este necesară foarte multă muncă pentru a o menține lustruită, spre surprinderea mea mi-a spus că este făcută dintr-un aliaj care menține lama strălucitoare — un fel de oțel inoxidabil băstinaș.

A pus sabia la loc și timp de un sfert de oră am vorbit despre Africa, unde după cum mi-a spus își câștigase averea; apoi am vorbit despre țară și doar spre sfîrșitul conversației noastre a menționat faptul că avea doi detectivi care-i supravegheau casa.

Mi-am făcut mulți dușmani în viață, a spus, dar nu a explicat cum și i-a făcut.

M-a dus cu barca pe malul celălalt al Flash-ului și m-a invitat la cină. Urma să mă duc în seara următoare. Era genul de om care-mi plăcea: fuma trabucuri bune și nu numai că le fuma dar le și dădea celor care le apreciau.

În drumul înapoi spre Hainthorpe l-am întîlnit pe dl. Voss sau, mai bine zis, m-a întîlnit el pe mine. Cărările de pe moșia lui erau la fel de netede ca o masă de biliard și la fel de late ca o șosea obișnuită și așa trebuiau să fie pentru că-și conducea scaunul electric cu treizeci de mii pe oră. Era mai mare decît un scaun de baie și era dotat cu baterii și dacă n-aș fi sărit în tufișuri aș fi aflat și cît de greu este.

Nu am crezut că era necesar să-i ascund ceva despre Veddle, așa că i-am spus ce am văzut. S-a înnegrit de furie.

— Ce animal! a spus el. I-am dat o șansă și așa fi trecut peste o mică găinărie, dar aceasta este o insultă care nu poate fi iertată.

În fiecare după-amiază avea obiceiul să urce pînă sus pe Jollyboy Hill, de unde avea o privire minunată a regiunii și pentru că s-a oferit să meargă cu viteza scăzută am mers lîngă el, deși era un pic de urcuș. Din vârful dealului se vedea riul curgînd mile în șir, iar Lone House părea cam mică pentru a fi centrul unei proprietăți de o mie de acri.

În direcția opusă se vedea Dodey Manor, o veche casă elisabetană unde trăiseră strămoșii lui Garry Thurston sute de ani.

— Garry este un băiat simpatic, a spus dl. Voss îngîndurat. Nu-i spune despre Veddle. — n-am nevoie de o crimă aici.

În seara aceea am luat masa cu el, deși ar fi trebuit să mă întorc la Londra, iar el a aranjat ca mașina sa să mă ia de la Lone House după masa de seară și să mă ducă înapoi.

— Sînteți foarte favorizat, a zis. Din cîte știu, Field nu invită prea multă lume la el acasă. Este un tip retras și de cînd sînt aici nu a venit să mă vadă și nici nu m-a invitat la el.

L-am văzut pe Veddle în seara aceea. Avea cel mai frumos ochi vinăt pe care l-am văzut vreodată, dar pentru că n-a vorbit despre aceasta m-am gîndit că așa da dovadă de tact dacă n-aș spune nimic.

Mă simțeam doar puțin îngrijorat pentru că Veddle era cotate de poliție ca un tip periculos. Se luptase de două ori cu polițiștii care fuseseră tri-

miși să-l aresteze și-o dată scosese o armă la ei. Știam aceasta pentru că eram unul dintre detectivi.

Dimineața mă plimbam prin grădină când l-am văzut venind dinspre căsuța lui și am crezut că ar fi înțelept să-l sfătuiesc.

— Ai găsit ce-ai căutat, am spus, dacă ai fi înțelept ai uita ce s-a întâmplat ieri după amiază.

S-a uitat la mine puțin ciudat. Aș jura că a fost una dintre puținele dăți când s-a uitat drept în ochii cuiva.

— Va găsi ce-l așteaptă, a zis și s-a întors din drum imediat.

În după-amiaza aceea am stat pe terasa de la Hainthorpe. Era o zi caldă, somnoroasă, după o puternică aversă de ploaie și eram pe jumătate adormit când l-am văzut pe dl. Voss deplasându-se de-a lungul cărării în fața terasei în scaunul său electric. Mergea foarte repede. L-am urmărit cu privirea pînă când a dispărut în păduricea de lângă marginea rîului, apoi i-am văzut scaunul ieșind pe partea cealaltă și urcînd cărarea șerpuitoare către Jollyboy Hill.

Dl. Voss purta un melon alb și un costum gri, așa că erau ușor de reperat chiar și de la distanță de o milă și jumătate, deoarece, așa cum am spus, am vederea bună.

În ziua aceea a stat acolo mai mult decît de obicei — îmi spusese că nu stă niciodată mai mult de zece minute pentru că răcește foarte ușor. În timp ce era acolo privirile mele rătăceau spre pădurice și am văzut ridicîndu-se un firicel de fum, așa că m-am întrebat dacă nu cumva aprinsese cineva focul. Era destul de cald — o zi din acelea în care un foc izbucnește ușor într-o pădure. Fumul s-a împrăștiat și apoi l-am văzut pe dl. Voss coborînd

dealul în scaunul său și trecînd prin pădure. Peste cîteva minute îmi făcea cu mîna cînd întorcea scaunul pe panta ușoară care ducea în fața casei. Și-a ghidat mașina pînă unde eram — terasa era lată și acoperită cu piatră.

— Ați văzut cumva fumul venînd dinspre pădure ? Am crezut că iarba a luat foc.

I-am spus că l-am văzut. A dat din cap.

— Nu era nimic acolo, dar am fost puțin îngrijorat. Anul trecut am pierdut o plantație bună din cauza țiganilor care au aprins foc și au uitat să-l stingă înainte de a pleca.

Ne-am plimbat puțin și mi-a spus că a aranjat ca Rolls-ul său să mă ia de la Lone House la ora zece.

— Sper că nu îi veți spune lui Garry despre Veddle, a zis. Vreau să scap de el — de Veddle, vreau să spun. Am auzit atîtea despre omul acesta și nu pot să-mi permit să țin astfel de oameni pe lîngă mine.

M-a întrebat în legătură cu trecutul lui Veddle, dar firește am fost precaut, pentru că ori cît de rău ar fi un om, poliția nu-l trădează niciodată. Totuși, știa că Veddle fusese acuzat de șantaj și am crezut că era necesar să-i spun că acest fost pușcăriaș era considerat periculos.

M-a rugat să intru cu el în casă pentru că Veddle avea o după-amiază liberă, așa că l-am ajutat să urce în lift și pe mica bandă rulantă pe care o avea la primul etaj. Cînd am ajuns înapoi pe terasă eram complet treaz și m-am așezat să citesc un caz care era complet prezentat în ziarul de dimineață și care mă interesa. Nici nu deschiseseam bine ziarul cînd una dintre servitoare a venit să-mi spună că eram căutat la telefon. Nu-l cunoșteam pe cel care mă căuta, dar a spus că este

unul dintre detectivii angajați să-l păzească pe dl. Field. Nu i-am recunoscut vocea.

— Sînteți Superintendentul Minter? Vreți să veniți la Lone House? A fost ucis dl. Field...

Am fost atît de surprins încît n-am putut să spun nici un cuvînt.

— Ucis! am spus. Ucis?

Apoi punînd receptorul jos, m-am repezit afară din casă și am alergat de-a lungul cărării prin pădure pînă la locul imediat vis-à-vis de Lone House. Detectivul aștepta într-o barcă. Era atît de agitat și de supărat încît n-am înțeles nimic din ce spunea. A luat-o la fugă pe pajiște și eu după el.

Ușile dispre pajiște erau larg deschise și, chiar înainte de a intra în cameră am văzut pe pămîntul umed și negru din fața ușii, marca netă a unui picior gol. Omul nu o văzuse, așa că l-am împins într-o parte chiar în clipa în care voia să calce pe ea.

Am intrat primul în cameră și l-am văzut pe Field. Zăcea în mijlocul camerei, nemișcat, și din spatele lui ieșea minierul sabiei din Tuna.

CAPITOLUL II

Nu trebuie să fiu doctor pentru a ști că Field era mort. Era foarte puțin sînge pe podea, ținînd cont de dimensiunile lamei sabiei și singurul semn de dezordine pe care l-am văzut atunci era o ceașcă de cafea spartă în cămin ca și măsuța pe care se afla serviciul de cafea răstrunată pe podea. A doua ceașcă nu era spartă; cafetiera se vărsase pe covor — probabil cînd Field a simțit că ar putea să răstoarne masa, așa cum i-am arătat detectivului, al cărui nume era Wills.

De obicei, într-un caz ca acesta munca unui detectiv este împiedicată de o mulțime de servitori care se vaită, aleargă de colo colo prin casă și distrug orice indiciu care ar putea fi folositor unui polițist. Deci, primul lucru care m-a izbit a fost liniștea totală a casei și absența servitorilor. L-am întrebat pe Wills.

— Servitorii sînt plecați de la prînz, a zis. Dl. Field i-a trimis în oraș la un matineu de caritate pentru care le-a cumpărat bilete.

S-a dus în hol și l-am auzit strigînd-o pe domnișoara Venn pe nume. Cînd s-a întors, a zis :

— Probabil că a plecat și ea, deși aș fi putut să jur că am văzut-o pe pajiște acum o oră.

L-am trimis să telefoneze inspectorului șef. Sînt genul de om care nu vrea să aibă necazuri și nu

există nici o cale mai bună de a avea probleme decât amestecul în treburile poliției locale. Nu spun că ne invidiază pe noi, cei de la Scotland Yard, dar pot face lucrurile mult mai bine. Mi-au spus asta de multe ori.

În timp ce telefona, m-am uitat la Field. Pe obraz avea o rană lungă de vreo cîțiva centimetri, ceva mai mult decât o zgîrietură, dar asta trebuie să se fi întîmplat înainte de moartea lui, pentru că în buzunar am găsit o batistă plină de sînge. Nimic nu ar fi putut să provoace această rană decât un cuțitaș de hirtie care se afla pe masa de lîngă perete. Am examinat lama — era perfect curată, dar l-am pus deoparte pentru a fi examinat la microscop în cazul în care vreunul dintre acești inteligenți detectivi din Surrey ar fi considerat că este necesar. Consider că trebuie să-i dai poliției locale tot ajutorul tău și oricum era sigur că vor chema pe cineva de la Yard după ce-i vor fi dat asasinului timp destul ca să plece din țară.

Din birou se ieșea pe două uși, una spre culoar și cealaltă spre o cameră din spatele casei. De cealaltă parte a culoarului era un fel de salon și sufrageria. Am spus un fel de salon pentru că era prea confortabil pentru a fi un salon adevărat.

Am încercat ușa spre camera din spate — era încuiată. Evident că exista o altă ușă spre aceeași cameră din culoar, dar și asta era încuiată.

Cînd Wills s-a întors de la telefon, telefonase deja și unui doctor, mi-a povestit cum l-a descoperit. Era de gardă singur în după-amiaza aceea; al doilea detectiv plecase în oraș în mașina domnului Field, la matineul de caritate. Wills spunea că i se spusese să stea prin împrejurimi dar departe de casă și să nu remarce nimic din ce ar vedea

sau auzi. Se pare că nu erau niște ordine neobișnuite.

— Uneori, zicea Wills, veneau să-l vadă o femeie de culoare și un tânăr negru. De fiecare dată primeam aceleași ordine. De fapt, urmăream riul așteptându-i să apară. De obicei soseau într-o barcă cu motor din josul riului și acostau la pajiște.

— Azi nu i-ai văzut? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Nu, numai ordinele pe care le-am primit astăzi erau la fel ca în zilele când erau așteptați și de obicei toți servitorii erau îndepărtați ca și Miss Venn.

Am aruncat o privire rapidă prin casă. Curiozitatea este într-adevăr defectul meu și voiam să știu cât mai multe despre acest caz înainte să apară poliția din Surrey, cu ghetele lor cu ținte și cu mâinile lor mari care acoperă toate ampretele. Cel puțin așa simțeam atunci.

Căutam în dormitorul lui Field când Wills m-a chemat jos.

— Este inspectorul șef adjunct, a zis.

Nu i-am spus ce părere am despre inspetcorul șef adjunct, pentru că țin la disciplină și nu este treaba mea să-i montez pe tinerii ofițeri împotriva superiorilor lor. Asta nu pentru că l-aș fi întâlnit vreodată pe inspectorul șef adjunct, dar am întâlnit alții.

— Dumneata ești Minter? vorbea inspectorul șef adjunct.

— Da, domnule, am răspuns, așteptindu-mă la niște ordine aiurea.

— Amănuntele privind această crimă mi-au fost transmise la telefon de Wills și am luat legătura cu Scotland Yard-ul. Vrei să preiei acest caz? Am permisiunea șefului dumitale direct.

Bineînțeles, îmi făcea plăcere și i-am spus-o. A promis să revină după-amiază să mă vadă. Trebuie să spun că nu există în Anglia altă poliție mai strălucită și mai inteligentă decât cea din Surrey. Este una din polițiile cele mai bine organizate și oamenii sînt ca niște ogari pe urmele vînatului. Să nu spună nimeni nimic împotriva poliției din Surrey — eu țin cu ei.

În primul rînd am căutat în biroul din camera de lucru. Am găsit un pachet de scrisori, o cutie de oțel încuiată și căreia nu-i puteam găsi cheia, un pistol încărcat și într-un plic o mulțime de hărți și planuri de la Kwange Diamond Syndicate. Știam de fapt că Field avea mari interese în industria diamantelor și că avea proprietăți de mare valoare în Africa.

În alt sertar am găsit pașaportul și carnetul de depuneri în bancă ca și un mic registru privind investigațiile sale. După cîte puteam să înțeleg avea o avere cam de o jumătate de milion. Mă uitam prin aceste hirtii cînd Wills a venit să-mi spună că dl. Voss era pe malul celălalt și dorea să știe dacă pot să-l văd. M-am suit în barcă și am traversat. Era în scaunul său și ținea în mînă ceva care semăna cu un cartuș.

— Am auzit despre crimă, a zis, mă întreb dacă asta are ceva de-a face cu cazul.

Am luat cartușul de la el, mirosea a sulf. Și apoi, de sub pătura care-i acoperea genunchii a scos un pistol care arăta ciudat.

— L-am găsit împreună în pădurice, a zis, adică servitorii mei le-au găsit urmînd instrucțiunile mele. Îți aduci aminte Minter de fum — fumul pe care l-am văzut ieșind dintre copaci?

Uitasem totul despre asta pentru moment, dar acum mi-am amintit.

— Este o mică bombă fumigenă, se foloseau în război pentru semnalizare, a zis Voss.

Fața lui subțire era aprinsă de nerăbdare.

— În momentul în care am auzit despre ce s-a întâmplat la Lone House, mi-am adus aminte de fum — era un semnal. Mi-am scos scaunul și am venit drept aici cu doi valeți și am căutat cu atenție prin pădurice. Am găsit aceste două lucruri în spatele unui tufiș și încă ceva.

A mai căutat o dată sub pătură și a scos al doilea cartuș, care, după cum am văzut, nu fusese descărcat.

— Cineva aștepta acolo să dea un semnal. Trebuie să fi fost cel puțin două persoane, a zis. Și apoi : Este mort, cred ?

Am încuviințat. A dat din cap și s-a încruntat.

— E ciudat. Întotdeauna am crezut că o va sfârși așa. Nu știu de ce. Dar era un mister legat de acest om.

— Unde este Veddle ? l-am întrebat și s-a uitat fix la mine.

— Veddle ? Acasă, bănuiesc.

— S-a întors și a strigat la cei doi valeți care stăteau mai la distanță. Nu îl văzuseră pe Veddle. L-a trimis pe unul dintre ei să-l caute.

Îl aveam pe Veddle în minte chiar din clipa în care văzusem trupul lui Field cu sabia din Tuna înfiptă în spate. Nu îi uitasem amenințarea și nici cazierul. Și dacă era un om pe lume care trebuia să dea socoteală pentru fiecare minut din timpul său acela era Veddle.

— Nu m-am gândit la el, a zis Voss încet.

A încruntat din nou din sprâncene și a ris.

— Nu se poate să fi fost Veddle, l-am văzut, când l-am văzut ? S-a gândit puțin. Acum dacă mă gândesc bine nu l-am văzut toată dimineața dar

cred că poate da socoteală pentru timpul său. Își petrece cea mai mare parte a timpului în sala servitorilor încercînd să-i sucească mintea cameristei.

La oțiva metri de pădurice era o căsuță care dădea spre rîu și care avea telefon. Valetul probabil că folosisese acest telefon pentru că s-a întors în timp ce vorbeam și a spus că Vedle nu era acasă și nici nu fusese văzut. Dl. Voss și-a întors scaunul electric și am mers lîngă el spre pădurice.

În zonă se numea păduricea Tadpole — pe bună dreptate pentru că avea formă de moimoloc: pîlcuri mari care se răreau pînă cînd formau o coadă lungă, paralelă cu rîul mergînd în josul rîului. Se termina la marginea proprietății unde exista o alee îngustă care ducea la drumul principal. Atunci m-a izbit faptul că oricine s-ar fi ascuns în pădurice ar fi putut s-o șteargă fără să atragă atenția chiar dacă malul celălalt fusese plin de polițiști.

Voss s-a întors acasă să se intereseze de servitorul lui. Mi-a promis să-mi telefoneze de îndată ce va fi terminat iar eu m-am întors la barcă și am traversat.

Cînd am ajuns erau acolo doi doctori și spusese ră exact lucrurile pe care trebuie să le spună un doctor... că Field murise instantaneu... că numai un om foarte puternic ar fi putut să-l omoare și că oricum era un lucru îngrozitor. Aduseseră cu ei o salvare și am trimis corpul sub supravegherea lui Wills, apoi mi-am continuat cercetarea biroului.

De fapt căutam cheile. În casă erau două camere închise și deocamdată nu mă simțeam îndreptățit să sparg ușile înainte de sosirea servitorilor.

M-am dus în spatele casei. Fereastra camerei închise era destul de sus și erau trase niște transparente albastre astfel încît nu vedeam înăuntru. Mai mult decît atât, fereastra era închisă pe

dinăuntru. Așa că am hotărît să aștept pînă cînd voi găsi cheile sau pînă cînd polițiștii din Surrey, care erau pe drum, îmi vor aduce un șperaclu.

De ce fi îndepărtase pe servitori în după-amiaza aceea și ce îmi va putea spune Marjorie Venn cînd se va întoarce? Într-un fel mă bazam pe secretară mai mult decît pe servitori pentru că oricum știa mult mai multe despre viața lui intimă.

M-am întors la birou și mi-am reluat activitatea printre hirtii. Răsfoiam un raport ingineresc referitor la mina Kwanga cînd am auzit un zgomot. Cineva bătea încet și insistent. Recunosc că nu sînt un om nervos, superintendenții de poliție rareori sînt. Dacă ești nervos mori înainte de a deveni sergent. Dar de data asta am simțit cum mi se ridică puțin părul pentru că bătăile veneau de la ușa camerei închise.

Nu era nici o îndoială în privința asta — ciocănitul venea din spatele ușii închise. M-am cûs și am încercat clanța. Cred în miracole și m-am gîndit că poate cel care bătea deschisese ușa din interior, dar a trecut repede.

Apoi am auzit o voce — vocea unei fete — strigînd „Ajutor“ și soluția misterului mi-a apărut dintr-o dată. N-am mai așteptat să apară cheile; lîngă ușa bucătăriei văzusem un topor mare — de fapt, mă gîndisem că ar putea fi folositor în caz de necesitate. Am ieșit afară, am adus toporul și, strigîndu-i fetei să stea deoparte, am deschis ușa în două minute.

Stătea în picioare lîngă o canapea mare, cu aspect oriental, ținîndu-se de spătar ca să nu cadă.

— Sînteți domnișoara Marjorie Venn, nu-i așa?

N-a putut să răspundă, dar a dat din cap. Fața ei era ca moartea, chiar și buzele îi erau aproape albe.

Am făcut-o să ia loc și i-am adus un pahar cu apă. Bineînțeles că în clipa în care s-a simțit mai bine a început să plîngă. Asta-i problema cu femeile — cînd pot fi folositoare devin inutile. A trebuit s-o liniștesc, dar au trecut zece minute pînă cînd a putut să vorbească și să răspundă la întrebările mele.

— De cînd sînteți aici ?

— Unde este el ? a întreat. A plecat ?

Bănuiam că se referă la Field. M-am gîndit atunci că n-ar fi bine să-i spun că dl. Field era tocmai în drum spre morgă.

— E o bestie ! a zis. Mi-a pus ceva în cafea. Sînteți detectiv, nu-i așa ?

I-am spus că sînt superintendent. Nu din snobism, dar vreau să mi se recunoască gradul.

Mi-a trebuit mult timp să scot adevărul de la ea. Prinzise singură cu dl. Field și el devenise cam prea atent. Se pare că nu era prima dată cînd se întîmpla așa ceva. — era prima dată cînd vorbea despre asta. Și numai atunci și-a dat seama că toți servitorii fuseseră îndepărtați.

De fapt, nu avea nimic să-mi spună din ceea ce eu deja intuiam. Nu se comparase corect, apoi schimbase tactica, își ceruse scuze și ea crezuse că incidentul se terminase.

— Plec în seara aceasta, a spus. Nu mai suport. A fost groaznic ! Dar îmi plătește un salariu foarte bun și nu-mi puteam permite să renunț. Niciodată nu m-am gîndit că poate fi atît de josnic. Chiar și cînd cafeaua a fost amară la gust n-am bănuir nimic.

Apoi a ridicat din umeri.

— Locuiți aici, Miss Venn ?

Crezusem că locuiește acolo și am fost surprins cînd a negat. Stătea cu chirie în căsuța unei văduve cam la o jumătate de milă de acolo. Locuise în casă, dar se întîmplaseră anumite lucruri și plecase. Nu era necesar să-mi explice care erau acele lucruri. Am început să am o altă părere despre domnul Field.

Nu auzise nimic, nu-și amintea cînd fusese dusă în cameră. Cred că cineva trebuie să-l fi între-

rupt, el probabil că a ieșit și a închis-o în cameră.

Mai târziu Wills mi-a spus că se apropiase de casă și Field ieșise furios și-i ordonase să se întoarcă la post.

M-am gândit că, în acele condiții, când era mai calmă să-i spun ce se întâmplase. A fost îngrozită, aproape să nu mă creadă. Apoi a apucat-o o criză de tremurat pe care eu am diagnosticat-o drept isterie. De data aceasta i-a trebuit ceva timp să se calmeze, iar prima persoană pe care a menționat-o a fost Wills, detectivul.

— Unde era el, când a fost comisă crima ? a întrebat.

Am fost uimit de întrebare, dar ea a repetat-o. I-am spus că după câte știam Wills era pe drum stînd de pază.

— Deci a fost aici ! a spus ea cu atîta patimă încît am deschis ochi mari.

— Bine înțeles că a fost aici.

A dat din cap neajutorată.

— Nu înțeleg.

— Ascultă domnișoară, am spus eu, și deși nu sînt familist am un mod patern de a fi despre care s-a vorbit foarte mult — ce-i toată povestea asta cu Wills ?

A tăcut mult timp și apoi, ca orice femeie, a ocolit răspunsul.

— Este îngrozitor... nu-mi vine să cred că este adevărat.

— Ce-i cu Wills ? am întrebat-o din nou.

Se gîndi din nou la detectiv.

— Dl. Field avea intenția de a-l concedia astăzi. Abia azi dimineată a aflat că este fratele aceluia om îngrozitor — pușcăriașul.

— Veddle ? am întrebat repede și a încuvințat.

— Știați că dl. Field este cel care l-a urmărit în justiție pe Veddle ultima dată când a fost condamnat la închisoare ?

Știam toate acestea, după cum îi explicasem.

— Dar cum a aflat că Wills este fratele lui Veddle ?

Field aflase din întâmplare. Vislea în josul riului, așa cum făcea uneori și i-a văzut pe cei doi bărbați stînd de vorbă pe mal. Se înțelegeau atît de bine încît a intrat la bănuieli și cînd s-a întors l-a chemat pe Wills în birou și l-a întrebat de ce are de-a face cu un om de felul lui Veddle, iar Wills a scăpat adevărul. Nu a încercat să nege faptul că era fratele fostului pușcăriaș. De fapt, numai atunci Field și-a amintit cine era omul cu adevărat.

— Dl. Field mi-a spus, a continuat ea, că atitudinea lui a fost foarte nesatisfăcătoare și că vrea să-l concedieze.

Chiar în momentul acela a sosit inspectorul șef adjunct cu mașina și a adus o mulțime de tineri străluciți care învățaseră toate cunoștințele lor de detectivi din cărți. Era penibil să-i urmărești cău-tînd amprente și luînd mulaje de ghips ale piciorului gol precum detectivii din cărți, măsurînd distanțele și instalîndu-și aparatele de fotografiat chiar dacă nu era nimic de fotografiat cu excepția mea.

I-am spus șefului tot ce știam despre caz și l-am rugat s-o trimită pe tînăra domnișoară acasă la gazdă cu mașina lui, apoi să-i trimită un doctor. Unul dintre străluciții lui asistenți a sugerat că ar trebui s-o considerăm suspectă, dar sînt anumite sugestii cărora nici nu le răspund — asta era una dintre ele.

M-am dus cu adjunctul să-l văd pe dl. Voss care trimisese vorbă că avea vești despre Veddle. Omul îi telefonase de la Guildford. De la jumătatea cîmpului a zburat către mine. Trebuie să spun că scaunul lui electric depășise limita de viteză și mă miram că nu fusese încă ucis.

Sînt unii oameni care nu ar trebui niciodată să fie admiși în treburile poliției pentru că devin plini de entuziasm. Cred că ideile lor despre crime provin din cărți. Voia să știe dacă avem ceva amprente, iar fața lui s-a înroșit cînd i-am spus despre tînăra închisă în casă.

— Scandalos ! Groaznic ! Pe Dumnezeuul meu, tipul ar trebui biciuit !

— A fost ucis, am spus, ceea ce este aproape la fel de rău.

Apoi l-am întrebat despre Veddle.

— N-am nici cea mai vagă idee despre cum a ajuns la Guildford. Trebuie să fi avut o mașină care să-l aștepte. Este lucrul cel mai uimitor care s-a întîmplat vreodată.

— Ce-a zis ? l-am întrebat.

— Nu prea multe. A zis că va lipsi două-trei zile, pentru că a fost chemat de un frate bolnav. Înainte să pot să-i spun ceva de crimă a închis.

M-am hotărît să caut în locuința lui Veddle. Era la marginea plantației și avea două camere, dintre care una era un soi de bucătărie-sufragerie, iar cealaltă dormitor. Erau mobilate simplu, dar bine. Dl. Voss care nu putea să-și întoarcă mașinaria pe ușă îmi striga explicațiile pe fereastră și mi-a spus că le-a mobilat el însuși.

Există un dulap, care conținea un costum vechi și unul nou, ca și o pereche de ghete. Dar ceea ce

am observat imediat a fost faptul că Veddle nu și-a luat pipa. Zăcea pe masă și arăta de parcă fusese uitată acolo în grabă.

Alt lucru curios era un impermeabil lung agățat în spatele ușii. Era cel mai lung impermeabil pe care-l văzusem vreodată. Peste el era o pălărie neagră de fetru. Am luat impermeabilul și așezându-l pe pat, am căutat prin buzunare — este ceva care se face automat — și primul lucru pe care l-am prins între degete a fost un mic cilindru. L-am scos afară. Era un cartuș fumigen. L-am pus pe masă și am continuat cercetările.

Unul dintre sertarele biroului era închis. Mi-am permis să-l deschid. Înăuntru era o cutie de tablă, neîncuiată, în care am făcut o descoperire. Trebuie să fi fost trei sute de lire în bancnote de o liră, un pașaport pe numele Wills—Sidney Wills, care era numele real al lui Veddle — și niște bilete pînă la Constantinopole. Erau bilete pentru vagonul de dormit pe numele lui Wills, puse într-un plic cu antetul Cook și, după ștampilă, am descoperit că fuseseră cumpărate la biroul agenției Cook cu o zi înainte de crimă.

În sertar mai era un al treilea lucru căruia nu i-am dat mare atenție atunci, dar care s-a dovedit a fi una dintre cele mai importante indicații ale cazului. Era o bucătică de hirtie pe care scria: „Oprește la a doua piatră dintre tufișuri, întoarce spre Amberley Church a treia în jos“

I-am trimis-o inspectorului șef adjunct.

— Foarte misterios, a spus. Cunosce bine biserica Amberley, este cam la opt mile de aici. Are o clopotniță faimoasă.

După cum am spus, nu i-am dat prea mare importanță. Era prea misterioasă pentru mine. Am pus-o în buzunar și la câteva minute după aceea am uitat-o când am auzit că Wills, detectivul, lipsea.

Disparația lui Wills m-a năucit. Și nu sînt un om ușor de năucit. Din cînd în cînd întîlnești un detectiv ticălos, dar mai mult în cărți. Știam exact ce se va spune la Scotland Yard — mă vor acuza pe mine. Dacă un șemineu ia foc sau dacă o conductă de gaz explodează, inspectorul șef îi spune adjunctului : „De ce nu este Sooper mai atent ?“

Wills nu făcuse nimic dramatic : se dusesese la gară și-și cumpărase un bilet pînă la Londra apoi plecase. Am luat legătura cu Yard-ul la telefon, dar bineînțeles că nu se arătase pe acolo, așa că l-am înștiințat pe inspectorul șef despre tot ce se întîmplase și după modul în care mi-a spus : „Cum de s-a întîmplat asta Minter ?“ mi-am dat seama că eram aproape de o lovitură. Dacă nu eram unul dintre cei mai eficienți ofițeri din serviciu și dacă nu prindeam pe cel după care eram trimis, eu eram răspunzător de crimele lor.

Aveam ceva dovezi. După ce am terminat de telefonat și am ieșit din casă, l-am găsit pe ajutorul de grădinar care mă aștepta. Îl văzuse pe Veddle îndreptîndu-se spre locuința lui cam pe la ora crimei. Îl remarcase pentru că purta un impermeabil lung care-i ajungea pînă la călcîie și o pălărie neagră ; impermeabilul avea gulerul ridicat

și reverele trase ca și cînd ar fi plouat. Era ceva neobișnuit pentru că era o zi destul de caldă. Grădinarul a crezut că era un străin care încerca să intre în casă, de aceea s-a dus spre el și l-a recunoscut pe Veddle.

— Din ce direcție venea ?

— Venea dinspre pădurea Tadpole, a spus omul. I-am spus domnului Voss care m-a trimis să vă spun dumneavoastră.

Îmi plăcea domnul Voss, era un om drăguț. Dar există ceva care mă zăpăcește — detectivismul amator. Bănuiesc că bătrînul nu avea cu ce să-și umple timpul și se bucura de această crimă așa cum un fermier se bucură de ploaie după secetă. Era, dacă pot să spun asta, un cazan clocotind de emoție. Scaunul său electric se repezea de colo colo ; era în pădurea Sanctuary cu vreo șase paznici de vînătoare și grădinari, căutînd indicații care l-ar fi putut uimi și pe bine-cunoscutul Shylock Holmes. Avea intenții bune, iar asta este lucrul cel mai greu pe care poți să-l spui despre un om.

Mi-a dat o idee, de fapt nu numai una, dacă e să spun adevărul. Asta după ce am traversat iar cu barca la Lone House și m-am întîlnit cu el și eu cercetașii lui în pădure.

— De ce vă obosiți să vîsliți ? a spus el. De ce nu-l rugați pe Garry Thurston să vă împrumute submarinul ?

Am crezut că glumește, dar a continuat :

— Este o barcă cu motor. Eu îi spun submarin pentru că are o construcție ciudată.

Mi-a spus că barca lui Garry fusese construită după propriul său proiect. Rîul, deși nu este de mare importanță, este foarte adînc și duce bine înțeles la Tamisa unde Conservancy Board aplică regulamentul împotriva vizitei. Pe Tamisa nu se

pot folosi bărcile de viteză, pentru că valurile produse de ele distrug malurile și avariază barjele.

Deoarece Garry este un vitezoman și avea o licență în științe ale naturii la Cambridge, își construise o barcă care să-i ofere maximum de viteză cu minimum de valuri.

— Cinstiți vorbind arată ca un submarin. Nu are decît vreun metru și ceva deasupra apei, iar locul conducătorului seamănă mai mult cu o turelă decît cu un coșpit.

— Unde și-o ține ? am întrebat.

Se părea că avea un fel de hangar cam la vreo două sute de metri de Flash. Mai tîrziu am măsurat și am constatat că erau exact două sute treizeci de metri în linie dreaptă de la Lone House.

Dl. Voss era plin de entuziasm, am mers pînă la marginea proprietății, am ajuns la un drum secundar și foarte repede am ajuns la un hangar mare și verde, dar nu era nici o barcă acolo.

— Probabil că este plecat cu ea, a zis dl. Voss puțin supărat, dar cînd se va întoarce — iată-l !

A arătat spre rîu și vă jur, deși vederea mea este la fel de bună ca a oricui altcineva n-am văzut nimic.

Barca se mișca pe un fundal verde și deoarece era vopsită în verde era aproape invizibilă. Dacă nu i-aș fi văzut capul și fața mare ale lui Garry Thurston n-aș fi văzut-o de loc. Partea superioară avea forma unui spate de balenă. Barca părea la același nivel cu valurile, gata să se scufunde.

A venit spre noi foarte repede și Garry ne-a făcut cu mina în timp ce a adus barca la ponton și a coborît.

— Am fost în jos pe rîu, a zis, și aproape am avut un accident — prietenii negri ai lui Field veneau încoace și erau cît pe aci să-mi agațe prora.

Auzisem despre acești ciudați negri care veneau să-l vadă uneori pe Field și mă interesau foarte mult.

— Când s-a întâmplat asta? am întrebat.

Mi-a spus. Trebuie să fi fost cam cu o jumătate de oră înainte de comiterea crimei.

— Stăteau sub mal și probabil că băiatul a hotărît să traverseze chiar când eu atinsesem o viteză acceptabilă pentru acest râu. I-am evitat din întâmplare. De ce nu-și aduce Field prietenii băștinași într-o ricșă?

M-am gândit că era un moment bun să-i spun că Field își găsisse moartea în după amiaza aceea. Nu a fost șocat, nu a părut nici măcar surprins și când a spus „Bietul de el“ nu mi s-a părut foarte sincer. Apoi a întrebat repede:

— Unde era Miss Venn?

— Era în casă, am spus și l-am văzut pâlind.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat el. În casă când a fost comisă crima.

L-am oprit.

— N-a știut nimic — e tot ce pot să-ți spun. Cel puțin, ea spune că nu știe nimic despre asta.

— Unde este acum? Voss era cel care a întrebat.

Era mai șocat de faptul că tinăra domnișoară fusese închisă în cameră, deși îi spuseseam asta înainte, decât era de crima în sine.

— Unde este ea acum? a întrebat Garry.

Părea bolnav de îngrijorare.

I-am spus că o trimiseseam acasă și cred că s-ar fi repezit direct acolo dacă nu i-aș fi spus că n-are rost s-o sioie decât dacă ea i-a acordat acest drept.

— Oricum, am spus, este martora poliției și doresc să nu se ia legătura cu ea.

I-am spus pentru ce venisem, dar barca lui era nefolositoare pentru mine — era prea lungă și prea plină de tot felul de mașinării ca să-mi bat capul cu ea. Dar avea o barcă cu rame, sau cel puțin așa credeam. De fapt era o șalupă cu motor cu care m-a dus pe Flash și mi-a arătat cum s-o mînuiesc.

Nu apucasem încă să mă uit prin hîrțile lui Field. În buzunar găsisem o legătură de chei. Avea și o cheie mai ciudată pentru care nu găseam întrebuințare. Am descoperit-o în seara aceea cînd cercetam pereții biroului. În spatele unui tablou care atîrna pe perete am găsit ușa de oțel a unui seif. Era plin de hîrtii, cele mai multe de afaceri. Tocmai mă uitam prin ele cînd a sosit Miss Marjorie Venn. Pe la cinci îi trimisesem un bilețel, spunîndu-i că aş dori să mă ajute să sortez hîrțile lui Field, cînd se va simți în stare. Nu mă așteptam să apară pînă a doua zi, dar a telefonat chiar înainte de a-mi începe căutările să întrebe dacă pot trimite mașina după ea.

Era destul de calmă, îi revenise și culoarea în obraji și am văzut-o mai bine decît în ziua aceea pe malul riului cînd Veddle se purtase ca un mitocan. Era idealul meu de femeie : fără isterie, fără leșinuri, liniștită și rezonabilă, așa cum femeile nu prea sînt.

Servitorii se întorseseră de la matineu și doream să știu cum trebuie să procedez cu ei. Ea s-a dus și a vorbit cu ei și a aranjat să rămînă pînă se vor limpezi lucrurile. Totuși, vreo două dintre femei au vrut să plece acasă în seara aceea. Le-a plătit salariile din bani special ținuți pentru acest scop.

Fără îndoială că era de un mare ajutor. Cunoștea aproape fiecare document la prima vedere

și m-a scăpat de necazul de a citi lungi contracte și înțelegeri locale.

Cînd ne apucasem bine de lucru am trimis după niște cafea. În timp ce o beam mi-a spus ceva despre Field. Îi plătea un salariu bun, dar se temea de el, o dată sau de două ori fusese chiar pe punctul de a-l părăsi.

— Nu-mi place că spun așa ceva, dar era complet lipsit de scrupule, a spus. Dacă n-ar fi fost prieten cu tatăl meu și dacă n-aș fi ascultat de dorințele tatălui meu, n-aș fi stat.

Era ceva nou pentru mine, dar se părea că Field și tatăl domnișoarei Venn fuseseră buni prieteni în Africa de Sud. Lewis Venn murise acolo — cam la un an după ce Field găsisse mina de aur.

— Cînd s-a întors dl. Field aveam cam cincisprezece ani și eram la școală. Mi-a plătit studiile și a ajutat-o mult pe mama, iar după moartea mamei mele m-a trimis la Oxford. Nu-l văzusem nicio dată înainte. M-a convins să-mi abandonez studiile și să vin să lucrez la el ca secretară particulară. Îi eram profund obligată — a făcut o pauză. Cred că acum a anulat-o, a spus ea încet.

Tatăl ei și dl. Field fuseseră oameni săraci, care rătăciseră prin Africa căutînd legendare mine de aur. Într-o zi au ajuns într-un sat băstinaș și au descoperit sub o grămadă de pămînt un imens depozit de aur acumulat de secole în șir, pe care băstinașii îl scoteau din rîu și care fusese moștenit din șef în șef.

— Șeful din Tuna, a zis. Sabia aceea — s-a oprit și s-a cutremurat.

Așa ajunseseră pe urmele minei de aur.

— Dl. Field vorbea adesea despre asta.

S-a oprit destul de brusc.

Acum cred că ar trebui să ne apucăm de lucru, a spus.

La vreo cinci minute după, am făcut o descoperire. Seiful avea fund dublu; acolo am găsit un plic lung pe care scria: „Ultima voință și testamentul lui John Carlos Field“. Plicul era sigilat. Am rupt sibiliul și l-am deschis.

Era scris pe o coală dublă, evident de mîna lui Field și după ce folosise balivernele cu care începe orice document legal, spunea:

„Las tot ceea ce posed la moartea mea lui Marjorie Ann Venn, cu domiciliul în Clive Cottage, din această parohie —“

— Mie? Marjorie Venn arăta de parcă i se arăta o vedenie.

Evident că nu credea ce îi citisem.

— Dacă dumneata ești Marjorie Ann Venn...

A încuviințat.

— Acesta este numele meu complet.

Vorbea ca cineva care alergase și nu mai putea răsufla.

M-a întrebat într-o zi care este numele meu complet și i-am spus, dar...

Era foarte mult între locul în care el și martorii semnaseră și acolo scrisese un codicil, care era de asemenea semnat de martori.

„Doresc ca suma de cinci sute de lire să fie plătită soției mele, Lita Field, iar suma de o mie de lire fiului meu Joseph John Field.“

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Deci era însurat! a spus ea.

În clipa aceea unul dintre oamenii mei a intrat înăuntru.

— Vă caută un tinăr. Zice că-l cheamă Joseph John Field.

M-am ridicat, la fel de uimit ca și fata.

— Condu-l înăuntru, am zis.

N-am spus nici un cuvînt. Ușa s-a deschis și în cameră a intrat un tinăr negru, înalt și bine.

— Numele meu este Joseph John Field, a spus.

CAPITOLUL V

Am spus cumva că nu mă zăpăcesc ușor? Sigur că nu. Dar în ziua aceea m-am zăpăcit de două ori.

M-am uitat la negru, m-am uitat la Marjorie. Băiatul avea cam noăsprezece ani, stătea nemișcat, fără nici o expresie pe față sau în ochii lui negri.

— Joseph John Field? am spus. Sinteți fiul lui Joseph Field, care a fost proprietarul acestei case? A încuviințat.

— Da, sînt fiul lui, a spus încet. Mama mea este fiica șefului din Tuna.

Mă uitam la el. Credeam că aceste cazuri există doar în mințile celor care scriu scenariile de film. Dar negrul emitea o asemenea pretenție încît pur și simplu nu puteam să-l cred.

— Deci bunicul dumitale a fost șeful din Tuna — bănuiesc că știi că sabia din Tuna...

M-a întrerupt.

— Da, știu.

— Cine ți-a spus? am întrebat aspru.

A ezitat.

— Un detectiv. I-a telefonat mamei mele astă-seară.

— Wills? am întrebat.

A ezitat din nou.

— Da, dl. Wills. A fost prieten bun cu noi. Odată a salvat-o pe mama mea cînd a vrut s-o bată dl. Field.

— Mama dumitale este neagră? am întrebat. Nu aveam timp să-l menajez, dar se pare că era unul dintre acei negri raționali pe care nu-i deranjează să fie numiți așa.

A dat din cap.

— Este de tip negroid, dar este aproape la fel de albă ca un european.

Avea vocea cultivată a unui gentleman englez. Am aflat apoi că învățase la o școală de stat și acum urma cursurile universității.

— Dl. Wills credea că trebuie să vin să vorbesc cu dumneavoastră, deoarece mama mea și cu mine am fost în vecinătate astăzi și, pentru că se știa că am fost aici în vizită de curînd, am putea fi bănuți.

— Bineînțeles, tinere, am spus eu; abia atunci l-am poftit să ia loc.

Marjorie asculta, fascinantă. Tînărul și-a tras un scaun de partea cealaltă a biroului. Avea mânuși închise la culoare și un baston de abanos. Costumul lui era făcut de un croitor de lux. Era mai elegant decît orice negru pe care-l văzusem vreodată. Nu avea nimic ostentativ în îmbrăcăminte, iar vocea era de gentleman adevărat.

A băgat mîna în buzunar, a scos o casetă de piele, a deschis-o și mi-a întins o hîrtie împăturită. Avea antetul: „17 martie, ziua sfîntului Patrick, 1907, la Misiunea Iezuită din Kobulu“. Scrisă cu o cerneală care pălise de vreme, urmau aceste cuvinte:

„Astăzi, în conformitate cu ritualurile sfintei biserică, am oficiat căsătoria dintre John Carlos Field, englez și Lita, fiica lui Kosulu, șeful din

Tuna, drept pentru care am eliberat acest certificat.

Michel Aloysius Valetti, s.J.

„Se confirmă — Morou, Comisar regal“

Automat, i-am înmănat documentul domnișoarei Venn. L-a citit.

— Este certificatul de căsătorie al mamei dumitale, a zis.

A încuviințat.

— Dumneata ești Miss Marjorie Venn? Nu te-am mai văzut, dar te cunosc foarte bine. Mama mea l-a cunoscut pe tatăl dumitale. Acum peste douăzeci de ani au venit împreună în satul nostru, tatăl meu și al dumitale.

M-am gândit că acum era foarte bine să-l întreb despre viața lui Field în Africa, dar băiatul n-a vrut să-mi spună nimic, cu excepția faptului că Field s-a purtat foarte urât cu mama lui și a adus cu el alte triburi pentru a ataca satul și l-a ucis pe sef — socrul lui.

Eram puțin șocat de faptul că un tânăr negru pretindea că este fiul unui alb, dacă aș fi avut puțină minte mi-aș fi dat seama că asta este una din glumele pe care le face natura în căsătoriile între oameni de culori diferite. Era de înțeles de ce Field își îndepărta servitorii ori de câte ori îl vizitau soția și fiul lui.

Primul meu impuls a fost să-l admir pe Field pentru că a făcut ceea ce trebuia pentru acest fiu de culoare, dar apoi mi-am dat seama că nu putea să facă altfel. Nu cred că soția lui îl șantaja, dar ideea că s-ar afla că acest gentleman de țară era căsătorit cu o negresă era probabil suficientă ca să-l facă să-i plătească tăcerea. Nu putea nici să divorțeze și nici s-o lase să divorțeze fără să iasă scandal. I-am spus că Field îi oferise mamei lui o

mare sumă de bani pentru a depune o cerere la tribunalul districtual ca să divorțeze, dar mama lui nici nu voia să audă de divorț pentru că fuseseră căsătoriți catolic.

Am vrut să văd reacția lui la testament, așa că i-am spus că practic a fost exclus, exceptînd o mie de lire. Nu a fost de loc surprins, mai mult l-a mirat faptul că îi lăsase totuși ceva.

— Unde a murit tatăl meu? a întrebat deodată fata, dar Joseph Field nu putea să spună decît foarte puține lucruri despre ce se întîmplase în Africa acum douăzeci de ani. Probabil că nu știa foarte mult, deși bănuiesc că știa mai multe decît era gata să ne spună.

Cu toate acestea, a făcut puțină lumină în privința neînțelegerii dintre Field și șeful din Tuna.

— Tatălui meu îi era greu să localizeze mina și s-a întors să încerce iar. A încercat să-l convingă pe Kosulu — bunicul meu — să-l lase să ia o parte din aurul care se păstra în sat. Kosulu era șef cu puteri depline și aurul fusese strîns secole de-a rîndul. Pentru a pune mina pe acest aur a atacat satul...

— Tatăl meu a luat parte la acest atac? a întrebat fata repede.

Joseph Field a negat.

— Nu, miss Venn. Asociația dintre ei se rupsesese deja. La vremea aceea tatăl dvs. prospecta în altă parte. S-a întors în sat după ce Kosulu a fost rănit și l-a îngrijit. John Field era foarte dezamăgit pentru că nu i se dăduse aurul. A crezut că dacă se căsătorește cu mama mea va putea intra în posesia aurului. În momentul acela dl. Venn era foarte bolnav. Mama mea îmi spunea că dorea să se întoarcă pe coastă, la ceea ce dvs numiți civilizație. L-am văzut zîbind. Cred că

avea propria lui idee despre civilizație. În drum spre coastă tatăl dvs a murit.

L-am întrebat de câte ori el și mama lui au venit la Lone House, dar nu am aflat nimic de care să mă pot servi. Veniseră doar o dată fără invitație, atunci când Wills a trebuit să intervină pentru a o salva pe femeie de bătaia lui John Field.

Nu mai aveam altceva de făcut decât să-i iau numele și adresa. Locuia împreună cu mama lui într-un apartament în Bayswater și i-am spus că le voi face o vizită cu prima ocazie.

— Ce credeți despre asta? am întrebat-o pe fată după ce a plecat.

A dat din cap.

Mi se părea tristă și nu înțelegeam de ce, deși nu-mi dau eu prea mult osteneala de a analiza sentimentele femeilor.

— Nu vi se pare tragic, bietul tânăr cu toate instinctele unui gentleman și culoarea unui negru?

I-am spus că pe negri nu-i deranjează culoarea lor și numai unui individ de mîna a treia îi funcționează complexul de inferioritate deoarece se întîmplă să aibă o altă culoare decât individul care urmează să fie executat săpămîna viitoare pentru că i-a tăiat gîtul soției. Este cam tot același lucru cu un alb năucit că nu se potrivește cu Paul Robeson.

Nu am mai făcut cercetări ci ne-am petrecut următoarea oră discutînd despre Joseph John Field și rolul pe care se poate să-l fi avut. I-am spus că știam că fuseseră în zonă în ziua aceea și i-am spus și de la cine avem informația. La auzul numelui lui Garry Thurston s-a înroșit și a început să vorbească despre barca lui.

— Este ciudat, a spus. Dl. Field ura bărcile cu motor. Cred că nu-i plăcea să fie spionat și credea că Garry vine până pe Flash ca să, ei bine, să mă vadă pe mine.

— Și l-ai văzut des? am întrebat-o.

— Sintem prieteni foarte buni, a răspuns.

Este ciudat, dar o femeie nu-ți va răspunde niciodată direct la o întrebare directă. Cu toate acestea, era un subiect în care deocamdată nu doream să intru, așa că am trecut peste el.

Adevărul despre relațiile lui John Field trebuia să se vadă la interogatoriu i-am spus asta lui Joseph când l-am văzut în afara locului crimei, dar nu a părut foarte supărat. Mi-a fost foarte clar că nu se făcuse risipă de afecțiune între tată și fiu. În general, când vorbea despre el îl numea John Field. Se vedea că nu uitase incidentul cu biciul și probabil mai erau și alte incidente despre care nimeni nu știa nimic.

Acum era ușor de înțeles de ce Field nu-l plăcea pe Wills — știa prea multe și probabil că se baza pe ceea ce știa. Cred că femeia trebuie să-i fi spus detectivului că era soția lui Field.

Brusc mi-a venit o idee.

— Te deranjează dacă-ți pun o întrebare mai delicată, Miss Marjorie, am întrebat-o. A zis nu și am întrebat-o dacă nu cumva Field n-o ceruse în căsătorie.

— De trei sau patru ori, a spus încet și nu am mai continuat, pentru că ar fi putut fi un subiect penibil pentru ea.

Din ceea ce îmi spusese se părea că Field dușese o viață de pustnic, nu cunoștea pe nimeni în vecinătate și nu-și făcuse nici un prieten.

— Dl. Voss l-a invitat o dată la cină, dar a refuzat. A încercat să cumpere Hainthorpe...

— Casa domnului Voss ?

A încuviințat.

— Nu-i plăcea să locuiască cineva atât de aproape de el și cred că dorea să-și construiască o casă pe Jollyboy Hill ; de fapt, i-a oferit domnului Voss o sumă mare de bani numai pentru deal, dar oferta nu a fost acceptată.

În seara aceea nu se mai puteau face prea multe. Dl. Voss mă invitase să stau la el, așa că după ce am condus-o acasă, l-am rugat pe unul dintre oamenii noștri care se pricepe la motoare să mă conducă peste Flash. Acolo am găsit o mașinuță cu două locuri pe care dl. Voss mi-o pusese la dispoziție — nu mă pricep la bărci cu motor dar pot să conduc o mașină.

După cum am spus, casa se află într-o mică poiană înconjurată de copaci. Cărarea spre casă este de lățimea unei mașini mici. Drumul trece puțin prin păduricea Tadpole, prin partea cea mai deasă. Eram la câțiva metri de ieșire, când am văzut, în lumina farurilor, pe cineva stînd lângă un copac. Crezînd că este unul dintre cercetași, am încetinit și am strigat :

— Vrei să te duc acasă ?

Nici nu am apucat bine să rostesc aceste cuvinte că silueta s-a și îndreptat și a tras de două ori spre mine.

CAPITOLUL VI

Gloanțele au trecut atît de aproape de mine încît am crezut că m-a lovit. O clipă am rămas înmărmurit de uimire. M-a adus la viață vederea siluetei care fugea. Într-o secundă am ieșit afară din mașină, dar deja nu-l mai vedeam. Dacă m-aș fi gîndit să rotesc mașina cu farurile aprinse aș fi putut să văd. Dar așa orbecăiam prin întuneric fără șansa de a-l urma.

Trebuie să spun că dl. Voss făcuse zeci de plimbări în pădurea Tadpole, deci existau o mulțime de cărări în toate direcțiile — un adevărat labirint, nu? M-am întors la mașină să iau lanterna, ceea ce ar fi trebuit să fac de la început. Ar fi trebuit să-mi dau seama că orice căutare era o pierdere de vreme, dar un om în care s-a tras nu mai gîndește la fel de calm ca un inspector șef care stă în biroul lui (după cum i-am spus mai tîrziu). Nu mi-a fost greu să găsesc locul în care stătuse. Am găsit două cartuse de pistol automat zăcînd pe iarbă. Mai erau calde cînd le-am găsit. Le-am păstrat, pentru că acum există un procedeu de a identifica pistolul din care s-a tras după cartuș, dar nu mi s-a părut o treabă satisfăcătoare pentru seara aceea. În cele din urmă mi-am dat seama că era o pierdere de vreme să alerg prin pădure. Singura speranță era ca focu-

rile de armă să-i fi alarmat pe paznicii de vânătoare ai domnului Voss și să-l fi văzut pe om. Se pare că fuseseră alertați, dar în direcție greșită. Căsuțele lor erau de partea cealaltă a casei și i-am întâlnit alergând în drumul meu spre Hainthorpe. Până când le-am spus ce s-a întâmplat, mi-am amintit că aveam doi sau trei detectivi la Lone House care ar dori să știe ce-i cu focurile de armă, așa că m-am întors să le spun.

Tocmai le spuneam să se anunțe posturile de poliție din jur, gândindu-mă la un baraj pe drumuri, când am auzit alte două focuri trase foarte repede. Veneau din direcția Hainthorpe. M-am suit iar în mașină și m-am repezit pe drum, dar nu atât de repede cât s-ar fi putut pentru că aveam polițiști și paznici de vânătoare înghesuiți în mașină sau agățați de praguri.

Intrarea la Hainthorpe este o galerie și primul lucru pe care l-am văzut în lumina farurilor a fost o scară așezată de-a latul drumului. Casa era în fierbere. Un servitor, care părea bolnav de frică, m-a întâmpinat și m-a rugat să vin în camera domnului Voss. Ne-am dus cu liftul. Dl. Voss stătea în pat. Era roșu la față, părul lui alb era zbîrlit și era în pijama.

— Privește! a urlat și mi-a arătat spătarul curbat al patului.

Fusese făcut din lemn aurit, dar acum, pe o distanță de vreo treizeci de centimetri era zdrobit.

— Au tras în mine, a spus.

(Să fi zis „a spus“? A urlat.)

— Privește!

Deasupra patului era o gaură pătrată în perete care distrusese zugrăveala și-o aruncase în toate

părțile. Distrugerea era atât de mare încît nu părea făcută de un glonț automat.

Cînd mi-a arătat ușile care duceau spre galerie am înțeles de ce.

Una din uși era făcută bucățele, iar cealaltă avea o gaură foarte clară — ambele gloanțe trebuie să fi ricoșat în momentul în care s-au lovit de opoziția geamului. Am ieșit deasupra galeriei. Era înconjurată de o balustradă joasă și avea deasupra un gen de umbrelă — dl. Voss obișnuia să se ducă acolo să stea la soare și uneori dormea acolo.

Pe balustradă am descoperit unul dintre cartușe, iar celălalt pe alee în dimineața următoare.

După ce l-am liniștit pe dl. Voss mi-a povestit ce se întîmplase. Se pare că nu auzise primele două focuri trase asupra mea, dar fusese trezit de zgomotul unei scări care era sprijinită de galerie. S-a ridicat în pat și a aprins lumina.

— A fost cea mai mare prostie pe care puteam s-o fac, pentru că nemernicul putea să-și vadă ținta. Nici n-am aprins bine lumina și bang! Aproape că am văzut geamul zdrobindu-se.

Deși fusese considerat ca un om cu nervii de oțel, tremura din cap pînă în picioare. O așchie de lemn îi tăiasse mîna dreaptă și o avea înfășurată într-o batistă. Am vrut să-l vadă un doctor, dar a respins ideea disprețuitor. Am coborît în timp ce se îmbrăca ajutat de un servitor și după un timp a coborît cu liftul și a venit în bibliotecă. Era mult mai calm și se gîndise deja la o mulțime de teorii — destule pentru a sta treaz toată noaptea.

Am chemat toți servitorii din casă în bibliotecă și i-am interogat unul cîte unul. Nimeni nu-l văzuse pe cel care trăsese. Scara aparținea gră-

dinarilor și era folosită în livadă, dar stătea pe lângă casă. I-am întrebat pe toți dacă nu văzuseră un pistol în posesia lui Veddle. Nu prea știau, doar un grădinar văzuse un pistol automat în căsuța lui Veddle. Dl. Voss era foarte sigur.

— Fără nici o îndoială că avea un pistol, a zis. L-am văzut exersînd o dată și i-am spus să-l arunce în râu.

Mi-a spus atunci ceva ce nu-mi spusese nicio dată înainte — în ultimul an primise două scrisori de amenințare scrise de un anonim.

— M-am gîndit că nu merită să le păstrez, a spus. Erau scrise de un analfabet și m-am gîndit mereu la niște țigani pe care i-am dat afară de pe pămîntul meu cam anul trecut pe vremea asta.

— Nu erau scrise de Veddle ?

— Nu, a spus încet. De fapt, cred că pînă acum nu i-am văzut scrisul de mînă al lui Veddle.

Aveam în buzunar bucățica de hîrtie pe care o luasem din căsuța lui Veddle și i-am arătat-o. A examinat masa și a citit următoarele cuvinte :

„Oprește la a doua piatră dintre tufișuri, întoarce la Amberly Church a treia în jos“.

Am luat hîrtia de la el. Aș fi putut să jur că al treilea și al patrulea cuvînt erau „aruncătură de piatră“ dar mi-am dat seama că am făcut o greșală. Chiar schimbînd cuvintele pentru mine era același lucru.

— Cred că este scrisul lui Veddle, a spus. Ce înseamnă ?

— N-am nici cea mai vagă idee, am răspuns. Problema este alta — seamănă scrisul cu cel din scrisorile anonime primite ?

A dat cap.

— Din cîte îmi amintescu, nu.

A scos niște scrisori din buzunar, încercînd să găsească un bilețel scris de Veddle. Era unul dintre acei oameni neatenți care țin bani, scrisori și alte fleacuri în același buzunar. Căutînd printre ele a aruncat cam jumătate.

— Am buzunarele pline de fel de fel de prostii, a spus. Eu le numesc coșul de hîrtii al unui burlac.

M-am aplecat și i-am scos din coșul de hîrtii ceva ce aruncase. Se poate să fi fost bancnote vechi, pătate cu cerneală, dar am nasul fin la mirosul banilor.

— Poate că ești dumneata un om bogat, am spus, dar n-ai nici un motiv să arunci banii la coșul de hîrtii.

Erau patru bancnote, trei de zece lire și una de douăzeci de lire.

A chicotit la gîndul neglijenței sale.

— Poate de aceea se ocupa de pe urma neatenției mele ?

Era aproape 4 cînd m-am dus în camera mea după ce am vorbit îndelung cu inspectorul șef la telefon.

Eu sînt un polițist de modă veche care are obiceiul de a-și nota în agendă. Cu o bucată de creion și o hîrtie îmi pot aduna gîndurile pe o pagină. Iată faptele :

1. Un bărbat foarte bogat care locuia într-o casă singuratică pe malul rîului a fost ucis. Singura indicație palpabilă este o amprentă de picior gol pe pămîntul din exterior.

2. În momentul crimei și închisă într-o cameră din casă se află secretara lui particulară, o tînără căreia i-a făcut curte deși era însurat. Era imposibil să fi închis ușa singură deoarece cheia uși

a fost găsită în buzunarul celui mort când a fost căutat.

3. Unul dintre detectivii angajați să-l păzească pe Field dispăre și descoperim că este fratele lui Veddle — valetul domnului Voss, un tip care s-a certat și s-a bătut cu Field și care l-a amenințat că se va socoti cu el.

4. Veddle și Wills dispar, dar în noaptea următoare crimei apar niște persoane necunoscute care trag în mine și încearcă să-l asasineze pe dl. Voss.

5. Dl. Garry Thurston, care o iubește pe secretară, are o barcă cu care s-ar putea apropia de casă fără să fie văzut. Declară, ceea ce este confirmat, că se plimba de-a lungul râului aproximativ la ora crimei și descoperă o negresă, care este soția lui Field și un tânăr negru care este fiul lui Field, foarte aproape de casă.

După ce am scris toate acestea, soarele răsărise deja. Nu mai îmi era somn. E ciudat — există un punct dincolo de care oboseala nu mai poate fi suportată : ori cazi într-un somn greu ori ești deodată foarte vioi. Eu eram foarte vioi. Am făcut baie, m-am ras, m-am îmbrăcat, am coborît și am ieșit afară. Avea să fie o zi minunată — soarele era sus, aerul era proaspăt și plăcut. Am hotărât s-o iau prin parc către Lone House. Știam că detectivii vor fi acolo și voi putea să beau o cafea cu cei care nu dormeau.

Am plecat destul de vesel, neștiind că aveam să fac o descoperire care urma să schimbe toată povestea.

După cum v-am spus pentru a ajunge în locul unde râul se lățește într-un mic lac trebuie să treci prin pădurea Tadpole. Păsările cântau și era o dimineată pe care nu puteai s-o asociezi cu poliția, cu crimele și cu focurile în miez de noapte.

Am ajuns în locul în care se trăsesse în mine, deși nu mă așteptam să găsesc nimic. Am simțit nevoia de a ieși din cărare și de a cerceta printre tufișuri. Există posibilitatea de a găsi ceva ce ne scăpase. Răscoleam cu un băț prin vegetație și eram pe punctul de a pleca, când deodată am văzut două picioare ieșind dintr-un tufiș. Erau depărtate, cu degetele în sus. Omul, oricine ar fi fost el, era probabil întins pe spate.

Nu mă emoționez ușor, dar ceva în nemișcarea acestor picioare mi-a dat fiori pe șira spinării. Am ocolit repede tufișul. Un bărbat era întins pe spate, cu brațele întinse și cu fața întoarsă spre cer. Nu era nevoie să vezi sîngele de la gît ca să-ți dai seama că e mort.

Mă uitam la el fără grai. Era singurul om pe care nu mă așteptam să-l găsesc ucis în dimineața aceea de vară.

Omul ucis era Veddle. Fusese împușcat de aproape, iar doctorul care l-a văzut după aceea a zis că probabil a fost ucis instantaneu.

Ceea ce m-a izbit pe moment era faptul că nu fusese ucis acolo unde a fost găsit. Atitudinea lui, faptul că nu era aproape de loc sînge pe pămînt și faptul că mai tîrziu am găsit urmele unui corp greu tîrît printre tufișuri, totul mi-a confirmat prima impresie.

N-am făcut nici un fel de cercetări pe moment, căci am luat-o la fugă prin pădure pentru a ajunge la marginea apei și pentru a cere ajutor de la Lone House. Primul lucru pe care l-am văzut era ciudata barcă a lui Garry Thurston. Era legată la mal, de un copac și fusese trasă de apă aproape în întregime pe mal. Unul dintre oamenii noștri era pe pajiște, așa că i-am strigat să traverseze. A venit în bărcuța cu motor.

— De cînd este barca asta aici? am întrebat.

— Nu știu. Am văzut-o cam acum un sfert de oră cînd am ieșit pe pajiște și m-am întrebat ce face acolo. Este a domnului Thurston, nu?

Nu prea mă gîndeam atunci la proprietarul bărcii, ci l-am dus la locul unde zăcea cadavrul și am început amîndoi cercetările.

Nu auzise nimic în timpul nopții, dar spre dimineată i se păruse că aude motorul unei mașini. Părea că vine de foarte departe și nu semăna cu zgomotul de împușcături pe care-l auzise mai de vreme seara.

Am căutat repede prin buzunarele lui Veddle pentru că deja îi fuseseră întoarse pe dos. În buzunarul de pe coapsă, pe care era așezat am găsit bani — cam două sute de lire. Bani m-au șocat și mi-au stricat toate calculele inițiale. Asta dovedește cât este de periculos ca un polițist cu experiență să-și facă o părere prea repede.

— O sută optzeci de lire, a spus sergentul după ce i-a numărat.

I-am pus în buzunar fără un cuvânt.

Am început să cercetăm pădurea și în zece minute am găsit locul unde fusese comisă crima. Ne-am fi putut da seama după niște semne, dar am găsit o valiză și un pardesiu.

Locul era cam la treizeci și ceva de metri de șoseaua care trecea prin pădurea Tadpole, foarte aproape de locul unde se trăsese în mine cu o seară înainte.

N-am avut timp să cercetăm valiza decît superficial și nu ne-a spus prea mare lucru.

M-am întors la Flash și am examinat barca lui Garry Thurston. Podeaua cocpitului era acoperită cu un covor de cauciuc în carouri albe și albastre; pe covor erau urme de picioare pline de noroi. Nu era foarte mult noroi, dar erau foarte ude; se părea că cineva se rostogolise prin apă înainte de a se urca în barcă.

Luînd bărcuța cu motor, m-am dus la hangar. Porțile dinspre riu erau larg deschise; ușa dinspre pămînt era închisă. Știam, îmi spusese Garry Thurston, că porțile se deschid automat apăsînd

o manetă din interiorul hangarului și asta se putea face numai din interior. Hangarul era susținut de piloni și mi-am dat seama că cineva care ar veni pe sub apă ar putea să se cațere în interior. I-am spus detectivului să ducă valiza la Lone House și luînd mașina poliției m-am dus la Dobey Manor, locuința domnului Garry Thurstan.

Era un vechi conac elisabetan, unul dintre locurile care se vizitau în zonă. Nu sînt obișnuit cu apucăturile clasei nelucrătoare și am crezut că îmi va trebui o oră ca să mă fac auzit la ora aceea a dimineții. Dar prima persoană pe care am văzut-o cînd am coborît din mașină a fost însuși Garry Thurston. Era treaz și îmbrăcat și după cum arăta am bănuir că nu dormise toată noaptea. Era neras și arăta ca după o lungă partidă de pocher.

— Te-ai trezit devreme, domnule Thurston, am spus și a zîmbit.

— N-am dormit toată noaptea. Abia am ajuns. Și apoi, zise brusc, l-au găsit pe Veddle?

Era întrebarea pe care mă așteptam să mi-o pună și am fost luat prin surprindere. Nu credeam că-l interesează persoana lui Veddle.

— Da, l-am găsit, am răspuns.

L-am privit drept în față, dar arăta ca o mască și nu mi-a spus nimic. A tăcut un moment și apoi a zis :

— Deci l-ați găsit? Vorbea foarte rar ca și cînd ar fi gîndit fiecare cuvînt.

Mă așteptam să mă întrebe unde fusese găsit Veddle. Am intuit că întrebarea îi stătea pe buze, dar dintr-un motiv oarecare nu a îndrăznit să o pună. Venisem să-l întreb despre barcă. Era un interogatoriu de prevedere pentru a clarifica dacă permisesese cuiva dintre vecini să folosească barca.

Dar atitudinea și înfățișarea lui mi-au schimbat punctul de vedere.

— Da, am continuat privind-l fix, l-am găsit împușcat în pădurea Tadpole.

Era un tânăr frumos, dar când a vorbit fața lui părea cenușie și bătrână.

— Nu-i adevărat! A vorbit aproape în șoaptă. Impușcat! Doamne Dumnezeu! Ce groaznic!

Nu era momentul să facem conversație de polițete — i-am pus următoarea întrebare fără ocolișuri.

— Unde ați fost toată noaptea, domnule Thurston?

A roșit violent. Nu a încercat să ascundă faptul că nu fusese în pat.

— M-am fițit prin împrejurimi, s-a bâlbâit, N-am putut să dorm — Veddle mort! Ce lucru absolut înfiorător!

De ce îl interesa Veddle atât de mult, viu sau mort? Asta mă pune pe gânduri; dar atât de multe lucruri mă puseseră pe gânduri în ultimele douăzeci și patru de ore.

A oprit orice alte întrebări spunînd:

— Să intrăm și să bem o cafea; întorcîndu-se brusc, a luat-o înaintea mea prin grădină, pe scări pînă la terasa din fața casei.

Primul lucru pe care l-am văzut pe terasă a fost ceva sub o pînză care arăta ca o mitralieră. Mi-a văzut privirea în direcția aceea și eu am observat că s-a încruntat. Ar fi trecut peste, dar eram curios.

— Asta, a zis puțin incurcat, este un telescop. Casa, după cum vedeți, este construită pe o înălțime și dacă este senin se vede la 40 de mile depărtare. Dacă n-ar fi Jollyboy Hill s-ar vedea des-

tul de bine catedrala St. Paul și s-ar putea spune
cît e ceasul după orologiul ei.

Era o dimineață destul de senină. Cam la cinci
mile se vedea săgeata unei biserici.

— Ce biserică este ? am întrebat.

— Este Amberley, a răspuns.

Amberley Church ! Mi-am amintit bilețelul gă-
sit în camera lui Veddle : „Oprește la a doua piatră
dintre tufișuri, întoarce la Amberley Church a
treia în jos“.

Părea nerăbdător să intrăm, așa că a luat-o
înaintea mea și s-a întors să vadă dacă îl urmam.

În general vorbind nu eram ușor de aiurit, dar
comportamentul acestui tînăr, interesul pentru
Veddle și faptul că nu fusese acasă toată noaptea
— noaptea în care fusese ucis Veddle — îmi răs-
turnaseră cele cîteva teorii destul de interesante
care mi se formaseră în minte.

În timp ce stăteam în holul care arăta ca o mi-
cuță capelă i-am spus de ce am venit. S-a uitat
fix la mine cînd i-am vorbit despre barcă.

— Nu înțeleg, a spus. N-am mai folosit barca
de cînd m-ați văzut pe rîu. Vreți să-mi spuneți
unde ați găsit-o ?

I-am descris poziția unde fusese amarată barca
și spre surprinderea mea a întrebat :

— Lucrurile lui Veddle erau în barcă sau pe
mal ?

Cînd i-am spus despre valiză am avut impresia
că a pălit puțin. S-a ridicat repede de la masă,
lăsîndu-și cafeaua neatinsă și a început să se
plimbe de colo colo prin cameră. Nu știam ce să
mai cred. Neliniștea lui nu era firească pentru un
om care nu are nimic mai mult decît un interes
de ocazie în moartea lui Veddle.

L-am întrebat iar.

— Ce-ai făcut azi noapte ?

— Am fost în oraș, a răspuns.

Avea în voce ceva de genul „mai du-te dracului“ ceea ce era puțin neașteptat.

— Domnule inspector, nu văd de ce vă interesează mișcările mele.

— La ce oră te-ai dus în oraș ?

— La șapte seara, se poate să fi fost opt. Nu am luat cina aici.

M-am uitat la costumul lui gri. Trebuie să se fi dus în oraș cu treburi foarte importante dacă a stat toată noaptea. Atunci mi-am dat seama că nu se întorsese de mult când am sosit eu, dar greșeam pentru că apoi am aflat că se întorsese pe la trei.

Nu avea nici un rost să-l alarmez. I-am zîmbit cît am putut de frumos.

— Ți se răcește cafeaua, domnule Thurston, am spus și mi-am mai turnat o cafea. Dacă v-am pus vreo întrebare pe care nu trebuia s-o pun îmi pare rău.

Mi-am băut cafeaua.

— Cred c-o să mă întorc la Lone House să văd ce au găsit în valiza lui Veddle. Ai mai văzut-o pe Miss Venn în ultima vreme...

Nici nu pusesem bine întrebarea când am auzit o voce de femeie în spatele meu.

— Pot să intru, vă rog ?

Am întors capul. În cadrul ușii era o femeie. Cred că avea cam patruzeci de ani. Era subțire și înaltă, îmbrăcată într-un costum îngrijit și deși nu avea nici culoarea și nici trăsăturile specifice rasei am știut că este negresă și am bănuit că este soția lui John Field.

CAPITOLUL VIII

Ultima persoană din lume pe care m-aş fi aşteptat s-o văd era negresa cu care se însurase John Field în Africa şi am fost atât de surprins încît nu am putut să scot nici un cuvînt. Nu vă puteţi imagina nimic mai ieşit din comun decît această tînără femeie în holul înalt şi boltit al conacului. Nu se potrivea cu ţara şi nu se potrivea nici cu casa.

Ciudat este că în timpul nopţii mă hotărisem s-o văd în ziua aceea.

M-am întors către Garry Thurston. Mă aşteptam să arate stînjedit, dar nu era.

— N-o cunoaşteţi pe doamna Field ? a spus cît se poate de calm. Am adus-o din oraş azi dimineaţă devreme — pe ea şi pe fiul ei.

Era una din acele situaţii cînd nu-ţi găseşti cuvintele pentru a începe o conversaţie. Cel puţin eu nu puteam.

— De ce ai adus-o aici ? am întrebat în cele din urmă.

— Pentru că vreau să ştiu mai multe despre John Field, mult mai multe decît ştiu.

Problema este că pînă în acele momente nu-l luasem prea-n serios pe tînărul acela. Ştiu că barca lui fusese văzută în vecinătatea casei cam la ora la care fusese comisă crima şi unul dintre su-

bordonații mei propusese să fie interogată. Dar mai știu și o mulțime de lucruri despre criminali, iar dacă un tip educat face o crimă, de obicei nu comite erorile pe care le fac idioții.

M-am uitat de la el la femeie. Atunci își dăduse seama cine sînt și mă privea cumva înțelegător și plin de curiozitate. Dl. Thurston a invitat-o înăuntru și i-a oferit un scaun.

— Deci, domnule Thurston, poate ai să-mi spui ce vrei să știi despre Field? Poate te pot lămuri.

A dat din cap.

— Nimic din ceea ce vreau să știu despre Field nu este legat de crimă, a spus. Doream să aflu detalii despre viața lui anterioară și doamna Field a fost atît de amabilă să vină.

— Trebuia să o aduceți aici domnule Thurston? Nu puteați să o întrebați la Londra?

A dat din cap.

— Întrebările pe care doream să i le pun trebuiau puse aici, a răspuns scurt și mi-am dat seama că nimic nu l-ar face să-mi spună mai multe. Uitîndu-mă la femeie mi-am dat seama că nici ea nu mi-ar fi mai de folos.

Am lăsat la o parte povestea cu zîmbetul de prieten de familie și am început să-l întreb în legătură cu mișcările lui din timpul nopții. Avea un alibi de neclintit. Fusesse în oraș, dus și adus de șoferul lui. Nu putea să fi fost aproape de pădurea Tadpole cînd s-a comis crima. Nu cred că mai eram la fel de buni prieteni cînd am plecat, dar era genul de om care trebuia să știe că nu-mi făceam decît datoria și să nu-mi poarte pică.

Nu m-am dus direct acasă. Am simțit nevoia să mă duc pe Jollyboy Hill. Sînt polițist de prea multă vreme ca să mă aștept la ceea ce se numește inspirație, dar bănuiam că o dată ajuns în

virful dealului o mulțime de lucruri se vor limpezi.

Ei bine, nu s-au limpezit.

Am coborît pe cealaltă parte a dealului prin pădurea Tadpole și am stat privind poliția locală ale cărei cercetări nu au adus nimic nou cu excepția unui prosop. Era cam ciudat să-l găsești în scorbura unui copac. Nu fusese mult folosit și părea adus de la spălătorie de curînd, deși era umed și mototolit. Pe margine am găsit numele așa cum se pune la spălătorie — era Veddle.

Dar cea mai importantă descoperire a dimineții a fost făcută de un detectiv din poliția din Berkshire care a plecat cu șalupa pe râu în speranța că va găsi ceva. Așa sînt amatorii — își imaginează că vor găsi indicii presărate pe toată suprafața pămîntului. Dar ăsta a avut noroc pentru că a găsit ceva de mare importanță pentru caz. Era o foaie de hîrtie care plutea pe apă și cineva care n-ar fi fost atît de optimist ca el ar fi trecut pe lingă ea.

S-a dus cu șalupa lingă ea și a pescuit-o. Era o foaie ruptă dintr-un calendar cu data de 4 august anul curent. Ar fi aruncat-o înapoi dar pe spate a văzut ceva scris cu creionul și după ce a citit mi-a adus-o.

Primul lucru care m-a frapat cînd am văzut-o a fost faptul că mai văzusem un calendar de aceeași dimensiune înainte, dar nu mai știam unde. Scrisul de pe spate era cu creion chimic și apa îl amestecase rău, dar se putea citi ușor. Sus avea numărul 23, ceea ce era evident numărul paginii, pentru că scrisul începea în mijlocul unei propoziții.

„... am ținut mereu ochii deschiși. Și am stat și cu urechile ciulite. L-am văzut pe Field o dată în

pădurea Tadpole, dar m-a văzut și el și s-a întors înapoi peste Flash. M-am dus două seri la rînd și am privit-o bine pe fată în timp ce pleca acasă. Mi-am dat seama ce puteam să fac. Dacă m-aș însura cu ea eram un om făcut, așa că m-am străduit să-i plac. Oricum, nu era decît o biată secretară și nu știa...”

„Nu știa” erau ultimele cuvinte de pe hîrtie. Ce nu știa ? Pentru mine era evident. Nu știa că era moștenitoarea lui Field, dar Veddle știa.

Ceea ce mă interesa mai mult la hîrtia asta era faptul că făcea parte dintr-o poveste mai lungă. Unde erau celelalte foi ? L-am trimis pe ofițer înapoi cu șalupa să cerceteze riul pînă la Tamisa și apoi m-am îndreptat spre căsuța în care locuise Veddle.

Cineva se dusese acasă și-l trezise pe dl. Voss. I-am văzut scaunul mecanic bîzîind pe cărare către mine și mi-am dat seama că abia se sculase din pat deoarece era încă în pijama și în halat.

— Este adevărat că Veddle... ? Cînd s-a întîmplat ? De ce nu m-ați trezit și pe mine ?

Nu puteam să răspund la toate întrebările pe care mi le pusese, dar i-am spus că mă duc să cercetez căsuța și l-am rugat să-mi dea cheia. A fluierat și unul dintre grădinari a venit în fugă ; l-a trimis acasă să aducă cheia în timp ce mergeam spre căsuță. Era făcută din cărămidă și avea acoperiș de șindrilă. A trebuit să așteptăm puțin pînă s-a întors grădinarul și i-am spus domnului Voss atît cît am considerat că trebuie să știe. Era foarte gînditor.

— Trebuie să fi fost pe aici aseară. Crezi că el a tras în noi ?

N-am putut să răspund la întrebarea asta pînă nu am deschis ușa căsuței. Cînd am deschis ușa,

răspunsul era acolo, pe masă — un pistol Browning, cu țeava încă murdară după focurile care se trăseseră și cu încă șapte cartușe nefolosite în încărcător.

Camera era așa cum o lăsasem, doar calendarul (acum îmi aminteam) pe care-l văzusem pe perete era alb și putea fi folosit ca hîrtie de scris. Nu mă mai îndoiam că așa le folosiseră Veddle.

Tocul și cerneala erau pe masă. Cum intrase? M-am dus la ușă — dl. Voss nu putea intra deoarece intrarea era prea strîmtă. L-am întrebat dacă mai există altă cheie. A dat din cap.

— Se poate să-și fi făcut una, dar eu nu știu să mai existe alta, a spus.

Mă întorceam spre cameră fiind m-a chemat.

— Mă gîndesc că poate a fost aici tot timpul.

— În timp ce am cercetat înainte, adică?

A încuviințat.

— Da. Sub casă există o pivniță. Cred că se folosea pentru depozitat vin înainte. Ciudat că nu m-am gîndit pînă acum. În dormitor este o trapă.

Am căutat în dormitor, am dat covorul la o parte și bineînțeles că am găsit trapa. O scară de lemn ducea în jos și nu era nevoie de mare cercetare să-ți dai seama că în pivniță se dormise și se locuise, deoarece exista un pat de campanie, niște pături și o veioză electrică.

Deci aici stătuse ascuns Veddle. Locul era bine aerisit și ar fi putut să stea acolo fără să-i dea cuiva prin cap timp de o săptămînă. Am găsit o cutie de biscuiți, vreo șase sticle de apă minerală și o bucată de cașcaval într-un dulap în spatele patului.

Nu exista nici o altă indicație. Am urcat treptele, am închis trapa și am chemat un ofițer să stea de pază. Dl Voss și eu mine ne-am întors

în casă. Trebuia să-i telefonez inspectorului șef și să-l rog să-mi mai trimită niște oameni.

Dl. Voss a trebuit s-o ia cu scaunul său pe alt drum. A luat-o pe un drum către terasă, dar mă aștepta cînd am urcat scările. Atunci a făcut o sugestie care m-a uluit. Cînd spun m-a uluit, vi se creează probabil o impresie greșită. Nimic nu mă uluiește, dar era destul de neașteptată.

— Se poate ca povestea morții lui Veddle să nu ajungă în ziare ? a întrebat.

— De ce naiba, domnule Voss ?

S-a uitat la mine gînditor.

— Probabil că te gîndești că nu sînt întreg la minte, dar cred că dacă știrea este reținută astăzi, mâine dimineată îl ai în mînă pe asasin.

Nu putea să-mi dea nici un motiv. Nu-mi plac oamenii care sînt misterioși, deoarece în nouă cazuri din zece nu au de ce să fie misterioși. Apoi i-am spus despre bucata de hîrtie care fusese găsită pe rîu. Inspectorul șef îmi spusese că sînt un bătrîn vorbăreț. Poate că da ; dar îmi dădusem seama că cel mai greu mod de a rezolva un caz ca ăsta este să taci din gură — atunci am crezut că este momentul să vorbesc.

A luat hîrtia pe care o aveam în buzunar și a examinat-o.

— Da, este scrisul lui Veddle, a spus în cele din urmă. Evident este o parte dintr-o poveste mai lungă. Mă întreb ce s-a întîmplat cu restul ?

Era un lucru pe care și eu doream să-l aflu.

CAPITOLUL IX

Am dus scrisoarea în birou și am examinat-o atent și apoi, cu permisiunea domnului Voss, l-am chemat pe majordomul său. Văzusem un telefon în căsuță și doream să știu dacă este conectat la cel din casă. Majordomul mi-a spus că nu și mi s-au luminat o mulțime de lucruri legate de moartea lui Veddle.

Am chemat centrala din zonă și am pus o serie de întrebări. Desigur, nu putea răspunde pentru că abia intrase de serviciu. Peste o oră, când luam micul dejun, am fost chemat la telefon. Centralista avea toate datele de care aveam nevoie. De la telefonul din căsuță se primise un mesaj pe la zece în seara anterioară și se ceruse un număr la Londra. Veddle vorbise cam șase minute, dar centralista nu știa cu cine. Se știa numărul, deci am aflat ușor că era un mic hotel lângă gara Paddington. Nu locuia nimeni cu numele Wills, dar portarul lăsase scris că un anume domn Staines fusese căutat la telefon pe la zece seara. Dl. Staines nu era la hotel atunci când am telefonat eu. Nu am vrut să risc așa că am luat legătura cu Yard-ul imediat și am trimis doi ofițeri să-l ridice pe dl. Staines și să vadă cât de mult seamănă cu Wills. Când m-am întors, dl. Voss elaborase deja o

nouă teorie care semăna așa de mult cu a mea încît mă întrebam dacă nu vorbisem cu voce tare.

— Sînt sigur că și Wills este amestecat în asta, a zis. Nu m-aș mira să fie cel care i-a furat barca lui Garry Thurston — majordomul mi-a spus că a fost găsită amarată pe Flash.

— În cazul acesta, am spus eu, Wills a auzit ultimele cuvinte ale fratelui său. Dar de ce a plecat fără Veddle este un mister.

Voss a revenit la povestea cu publicitatea și părea foarte cîstit.

— Sooper, trebuie să-ți dai seama că am o minte de om de știință. Poate nu sînt un bun detectiv, dar am darul de a deduce. De cînd nu-mi mai pot folosi picioarele mi-am petrecut timpul rezolvînd probleme mai complicate decît asta. Mai mult decît oricînd, cred că dacă ziarele nu scriu despre uciderea lui Veddle pînă mîine ai asasinul.

— Vrei să spui că l-a ucis Wills? am întrebat. A dat din cap.

— Bineînțeles că nu. Wills era sigur complice. A venit pe rîu cu barca azi noapte ca să-l ia pe fratele lui. Ați verificat la centrala telefonică, nu-i așa? Fără să mă fi mișcat din această cameră să mi se fi spus ceva de către cineva care v-ar fi ascultat conversația, pot să spun că ați întrebat la centrală ce mesaje s-au schimbat azi noapte între căsuță și o destinație necunoscută.

Am rînjit.

— Nu, nu fac presupuneri, vă spun sigur, a spus dl. Voss și fața lui era din ce în ce mai roșie, părul alb îi era zbîrlit de emoție. Și pun pariu că ai aflat că l-a sunat pe fratele lui, sau dacă n-ai aflat îți spun eu că așa este. L-a rugat pe fratele lui să vină să-l ia. Iar fratele lui a venit cu barca.

— De ce nu pe șosea ?

— Drumurile sînt supravegheate, nu ? Ce șanse are o mașină să treacă pe o distanță de o milă de acest loc ? Nu, a venit pe rîu, probabil cu o barcă cu vîsle — trebuie să fi avut o barcă cu vîsle ca să poată ajunge să fure ciudățenia lui Garry Thurston. A adus-o pînă unde ai găsit-o și s-a întîlnit cu fratele lui care probabil s-a întors la căsuță, să-și ia valiza sau ceva. Ai găsit vreo valiză, apropò ? Cred că da. Se poate să-i fi dat povestea crimei lui Wills care a plecat cu barca cu rame înaintea celei cu motor convins că fratele lui o să scape.

— Nu vîd de ce să ascundem această poveste de presă, am spus.

— Chiar nu vezi ?

Vocea lui Max Voss era foarte liniștită.

— Eu, da ! Doi oameni au fost uciși, amîndoi de aceeași mînă. A bătut în masă, accentuînd fiecare cuvînt. Singura persoană care cunoaște asasinul este Wills. Publică vestea că Veddle a fost găsit mort și Wills va ieși la suprafață și va avea aceeași soartă ca și Field și fratele lui !

Era un punct de vedere nou. Nu mă gîndisem că Wills se ascunde de altcineva decît de Superintendentul Minter. Mie nu-mi place ca teoriile mele să fie răsturnate de altcineva. Nimic nu mă deranjează mai mult decît să lucrez un caz pînă cînd fiecare amănunt este clar și apoi cineva să-mi arate căceva nu este în ordine. Dar dl. Voss era un om pe care îl respectam și cu cît îl vedeam mai mult cu atît îl respectam mai mult. N-am încredere în detectivii amatori, cei despre care citești în cărți, dar dacă ar trebui să lucrez cu unul din ei aș vrea să semene cît mai mult posibil cu dl. Voss, pentru că fără îndoială îi mergea mintea.

M-am gândit că Marjorie Venn întârziase cînd a apărut la Lone House în dimineața aceea, dar adevărul este că mă sculasem așa de devreme încît ora zece dimineața mi se părea mijlocul zilei. Făcusem o copie după ceea ce scria pe hîrtie și i-am arătat-o. A fost uimită, deși și-a amintit cîteva ocazii cînd Veddle a încercat să facă cunoștință cu ea. Fusese o dată la un cinema la Reading (într-o simbătă după amiază și se dusesese la Reading cu autobuzul) și Veddle se așezase lîngă ea.

O vreme nu i-am spus că omul este mort. De fapt a aflat de la unul dintre servitori și a venit la mine foarte tulburată. Vedeam că povestea o calcă pe nervi și mă întrebam dacă să nu-i dau voie să plece la Londra. Avocatul domnului Field urma să vină în ziua aceea și deoarece moștenise banii domnului Field putea să-și permită să stea la cel mai bun hotel din oraș și știam că avocatul îi va da bani cash. Dar cînd am făcut propunerea nici nu a vrut să audă de ea.

Vorbînd întîmplător de Garry Thurston am înțeles de ce nu voia să plece. Am văzut-o roșind și am bănuir că ea și Garry sînt prieteni mult mai apropiați decît recunosc.

Cred că a bănuir ideea mea pentru că a schimbat subiectul.

— Nu sînt de loc nervoasă și ar fi mai bine să stau aici pînă cînd se termină povestea asta îngrozitoare, a spus. Nici nu mă gîndesc să plec înainte ca toate afacerile domnului Field să nu fie puse la punct.

În după amiaza aceea am avut o lovitură. Inspectorul nostru șef este un om foarte amabil, dar nu este un om sensibil. Pentru că dacă ar fi fost nu l-ar fi trimis pe Superintendentul Gurly să exercite ceea ce el numea un control general.

Gurly îmi este superior. Nu am nimic de spus împotriva lui; este un tată bun și un soț acceptabil. Este gras și mie nu-mi plac oamenii grași, deși am cunoscut unii cu care m-am înțeles. Cu Gurly însă nu mă puteam înțelege de când eram amindoi simpli polițiști. Era genul de om care le știe pe toate, numai că nu știe cit de puțin știe și bineînțeles când a venit primul lucru pe care l-a făcut a fost să schimbe totul, să dea ordine oamenilor mei și în general să fie cumplit de nefolositor.

Fusesem în multe cazuri cu Superintendentul Gurly dar nu găsisem un mod de-a mă înțelege cu el. Dacă lăsaî cazul baltă și te întorceai la Yard însemna că trebuie să te întorci peste câteva zile și să repari tot ceea ce făcea el plin de cele mai bune intenții. Dacă te plîngeai șefului, ți se spunea: „Știi cum este el, vezi cum faci.“

S-a învățat prin casă pînă tîrziu și după ce a intrat în birou, a spus:

— Cred că am să iau șalupa și am să mă duc pe râu în jos, Minter.

— Știi să înoți? l-am întrebat, dar cînd mi-a spus „Nu“ mi-am dat seama că nu are rost pentru că oamenii grași plutesc.

Aranjasem să dorm în seara aceea la Lone House și după ce s-a terminat cina Gurly s-a întors plin de idei ca un ou stricat de parfum. Marjorie Venn se întorsese la ea acasă, așa că am putut să folosesc toate cuvintele urite pe care le doream fără să jignesc pe nimeni. Oricum nu-l puteai jigni pe Gurly cu una cu două. Dacă am vrut vreodată să omor pe cineva a fost el cînd a spus:

— Am toate firele în mînă, Minter — de fapt, cred că mîine dimineată pot să emit un mandat.

— Minunat, am spus. *Dumneata* afli totul într-o jumătate de oră. Cine l-a ucis pe John Field ?

S-a uitat la mine și a dat din cap și știu că atunci când Gurly dă din cap are să spună o prostie atât de mare încît ori rizi ori ți se face greață.

— O fată, a zis.

Am căscat gura la el.

— Cine ? Miss Marjorie Venn ?

A dat din cap.

— Nu ți se pare evident ? a întrebat. Mă mir că nu ți-a venit ideea asta mai devreme, Minter.

S-a sprijinit de masă, dar este atât de gras încît a scîrțîit. Simțeam că și eu crăp.

— Era în casă cînd s-a comis crima, nu negi asta. Era închisă în cameră, da, dar ce o putea împiedica să încuie ușa și să arunce cheia pe fereastră ?

— Singurul lucru care putea s-o împiedice este faptul că această cheie era în buzunarul celui mort, am zis, dar el nici n-a clipit.

— Poate că erau două sau trei chei, a spus. Cine beneficiază după moartea lui ? Ea ! Se știe că nu-l plăcea, Minter. Are un iubit în vecini. N-am aflat încă cine este...

— Ți-ar mai fi trebuit cinci minute, am spus, dar, bietul om, genul acesta de lovituri nu-l atingeau.

— A fost ucis cu sabia din Tuna, a început iar, dar l-am oprit.

— Omul care l-a ucis pe John Field și-a lăsat amprenta piciorului gol afară în fața ușii. Nu a

fost o femeie, ci un bărbat. Scoate-ți prostia asta din cap, Gurly.

— Vreau să-i pun două sau trei întrebări, a spus și a scos din buzunar o agendă pe care cred că o umpluse deja. Vrei s-o aduci aici ?

— A plecat, am spus rece.

— Atunci trebuie adusă înapoi.

Cînd Gurly este într-o asemenea stare nu te poți înțelege cu el. Avea tot dreptul să dorească să-i pună întrebări lui Marjorie Venn și nu puteam să-l opresc. Pe de-o parte ar fi sunat rău în raportul lui dacă i-aș fi pus vreun obstacol în cale, așa că după ce am încercat să-l conving să lase lucrurile pînă a doua zi am fost de acord să mă duc cu el pînă acolo unde locuia Miss Venn.

— Pînă dimineață poate fi plecată, a spus Gurly.

Mi s-a părut o pierdere de timp să-i răspund.

O mașină a poliției ne-a dus în satul în care Marjorie Venn locuia la o văduvă care avea un mic magazin. Marjorie avea cele două camere bune ale casei pe care și le mobilase singură, după cum îmi spusese.

Magazinul era închis, dar am bătut la ușa proprietăresei și i-am spus de ce venisem. S-a uitat la noi surprinsă.

— Miss Venn a plecat la Londra — a plecat acum o oră și jumătate și și-a luat toate lucrurile cu ea, nu se mai întoarce.

Nu puteam să cred că Marjorie Venn plecase fără să-mi spună nici o vorbă, mai ales după ce îmi spusese în după amiaza aceea. Îmi dădusem toată osteneala s-o conving să plece la Londra, dar spusese că rămîne pînă cînd se vor clarifica toate

problemele lui Field și, iată, fără nici cel mai mic anunț plecase.

— Ce ți-am spus? a zis Gurly. Am știut eu, băiete. N-ar fi trebuit s-o scapi din vedere...

Nu i-am dat nici o atenție.

— Cum a plecat? Când s-a hotărît? am întrebat-o pe văduvă.

După cîte povestea, i se adusese un bilețel și plecase fără să-și pună nici pălăria. Fusesse plecată de un sfert de oră și cînd s-a întors părea agitată și s-a dus direct în camera ei și a început să-și facă bagajele. Proprietăreasa știa asta pentru că urcase cu un pahar de lapte pe care fata îl bea de obicei înainte de a merge la culcare. A găsit-o punîndu-și lucrurile în valiză și Marjorie i-a spus că fusese chemată la Londra de urgență și că urma să vină s-o ia o mașină. A venit peste cîteva minute.

Proprietăreasa nu știa ce fel de mașină, pentru că venise prin sat și trăsese pe partea opusă a drumului și nu-i văzuse decît farurile din spate. Marjorie își dusesse valiza pînă la mașină și-i plătise femeii banii de chirie. Asta-i tot ce știa proprietăreasa.

M-am dus la hanul din sat, dar n-am găsit pe nimeni care să fi văzut mașina. Nici măcar polițistul din sat nu putea da nici o informație. Deși satul nu era o șosea principală treceau multe mașini pe stradă.

Vestea m-a năucit, dar Gurly se îneca de bucurie.

— Ce ți-am spus? a strigat el. Ea este! A aflat că sînt aici și...

— E suficient să se sperie orice femeie, am mîriit la el, dar nu cineva ca Miss Venn.

Ne-am dus cu mașina pînă la primul post de control, dar n-au putut să ne spună nimic. Trecură un număr de mașini, dar nici una atît de suspectă încît sergentul de serviciu s-o oprească.

— Mașina se poate s-o fi luat-o pe un drum ocolit, a sugerat Gurly. Măcar asta era o sugestie inteligentă.

Erau o duzină de drumuri laterale, dar dacă nu se plimba în cerc mașina trebuia să treacă printr-unul din baraje.

Mergînd înapoi spre casă, Gurly și-a dat drumul — era mai mult decît îmi aminteam vreodată.

— Așa se întimplă întotdeauna — evidența scapă unui polițist obișnuit, a zis. În clipa cînd am venit, bănuielile mele au căzut asupra fetei. M-am gîndit în multe feluri și am ajuns la concluzia că singura persoană care ar fi putut să-l ucidă pe Field...

— Și să-l împuște pe Veddle ?

— De ce nu ? a răspuns Gurly.

Era genul de om care, dacă intra într-o controversă și se trezește încolțit, ridică vocea. A strigat tot drumul pînă la Lone House.

După cîte știam, fata nu avea prieteni la Londra și singurul lucru de făcut era ceea ce făcuse Gurly — să se transmită o descriere la toate hotelurile și să ne anunțe sosirea ei. Gurly ar fi trimis un ordin de „reținere și arestare“ dar l-am oprit. Oricum este polițist și nu voiam ca Scotland Yard-ul să pice prost.

Din toate căutările noastre din acea zi unul sau două lucruri importante ieșiseră la lumină. Primul că Veddle era omul care trăsese în mine și în Max Voss. Folosise un pistol automat. Cartușul îi arsese și îi înegrise mîna. Încercase să îndepărteze

pata dar era vizibilă ; drept dovadă a teoriei mele am găsit în căsuța o cutie în plus de muniție.

Gurly și cu mine ne-am dus împreună și am fost invitați la masă de dl. Voss. Înainte de a merge i-am spus superintendentului despre rugămintea domnului Voss și bineînțeles a avut o părere diferită de mine.

— Sînt de acord — se face prea multă publicitate cu problemle poliției, Minter. Reporterii vin și preiau o poveste senzațională și culeg tot meritul nostru.

Era totuși ceva curios în crima de la Lone House — nu apăruseră decît doi reporteri din zonă. De obicei, în cazuri de felul acesta toată zona este plină de ziariști, dar trebuie să vă amintiți că nu s-a numit „Misterul casei singuratice“ în primele două trei zile. În afara poliției numai patru oameni știau cum fusese comisă crima — nici măcar servitorii nu știau decît că domnul Field fusese găsit mort, pentru că erau toți plecați la ora crimei și i-am făcut să păstreze secretul promițîndu-le că nu-și vor pierde posturile (Miss Venn a făcut asta pentru mine) dacă vor tăcea din gură.

Așa că nu cred că povestea ajunsese în presă, deși am aflat mai tîrziu că un reporter local telefonase ceva unui ziar de seară.

Mai era un motiv pentru care credeam că presa nu va pomeni despre uciderea lui Veddle. Marile cazuri ale poliției merg de obicei cîte trei și tocmai atunci cazurile Tinnings ocupau o grămadă de loc în ziare — era vorba despre o otrăvire în care era implicată o actriță la modă și după cîte știam toate vedetele presei londoneze erau grupate într-un orașel la nord de Londra unde locuia sus-

pectul. Dar, după cum am spus, nu aveam dreptate.

Una dintre primele întrebări pe care mi le-a pus dl. Voss când am intrat a fost dacă este ceva despre uciderea lui Veddle în ziarele de seară. I se trimiseseră toate de la Londra și nu era nici o referire la crimă, dar se temea să nu fie în edițiile de mai târziu. Nu puteam să-i spun pentru că nu citisem ziarele decât dacă prezentau un proces în care un judecător se referea la mine în mod special.

A doua zi am aflat că pe prima pagină a unui ziar de seară se etalase toată povestea.

Desigur, Gurly și dl. Voss s-au împrietenit. Gurly are o slăbiciune pentru cei cu bani. Îl rugăseam să nu discute cazul cu Voss, pentru că nu doream să-i fac probleme; dar nu ne așezasem la masă de cinci minute când Gurly a început să-și prezinte teoriile și deducțiile.

— Cunoașteți fata, domnule Voss?

Voss s-a uitat la el rapid.

— Miss Venn? Da, de ce?

Gurly a zîmbit și și-a răschirat mâinile lui durului.

— Cine altcineva ar putea fi?

Am crezut că Voss o să aibă un atac.

— Nu vreți să-mi spuneți că o bănuieți pe Marjorie Venn....

Cred că a vrut să spună ceva urît dar s-a abținut.

— Ba da, a spus Gurly, și faptul că a dispărut astă-seară...

Voss s-a îndepărtat de masă și s-a holbat la colegul cel greu de cap.

— A dispărut? Ce vreți să spuneți?

Am crezut că este timpul să intervin.

— A plecat, domnule Voss — a plecat în mare grabă.

— Când ?

A întins mâinile, a apucat marginea mesei și a tras scaunul pe roțile înapoi unde fusese și părea să-i fi trecut supărarea.

Gurly i-a spus, deoarece Gurly este genul de om care dacă nu vorbește moare.

— Spune-mi doar ce s-a întâmplat cu această tânăra. Mă interesează foarte mult ; de fapt doream să te rog să mi-o prezinți. Ar putea dori să lucreze...

— Să lucreze ! a zis Gurly. Dar dragul meu, asta-i problema — ea este moștenitoarea.

— A lui Field ?

N-am văzut niciodată o asemenea privire plină de neîncredere pe fața unui om.

— I-a lăsat toți banii, a continuat Gurly repezindu-se pe drumul rezervat celor săraci cu duhul. Asta-i părerea mea. Avea totul de câștigat prin moartea lui...

A continuat să trângănească, dar Voss nu-l mai asculta. Se uita fix la mine.

— Nu mi-ai spus aceste lucruri, domnule Minter, a spus. Ce vești uimitoare. De ce i-a lăsat toți banii ? Era ceva în neregulă ?

Fiecare întrebare era ca o pocnitură de bici și pentru că nu voiam să explic Gurly, i-am spus exact atât cât consideram că trebuie să știe cineva din afară. L-am văzut râsuflând ușurat înainte să fi terminat.

— Conștiința, deci ? Tatăl fetei a fost asociatul lui, zici ? Asta complică lucrurile.

— Ți-răstoarnă soluția favorită ? l-am întrebat și a dat din cap.

Apoi, fără a ne preveni, a schimbat subiectul.

— L-ai mai văzut pe Garry Thurston ? N-a fost azi pe aici. Cred că ar trebui să afle despre dispariția domnișoarei Venn — i-ați spus ?

L-a chemat pe majordom care a venit cu telefonul ; avea un fir lung și la capăt o fișă pe care a introdus-o în priza din perete.

N-am spus nimic. Doream să știu ce va spune domnul Garry Thurston și aș fi dat orice să pot asculta și să-i aud reacția — asta-i cuvântul, nu ?

Voss a bătut nervos în furcă și a obținut imediat legătura. A pus una sau două întrebări și mi-am dat seama că vorbește cu un servitor.

— Garry s-a culcat. A acoperit receptorul cu mâna. Crezi că ar trebui să-l trezesc ?

Înainte de a-i putea răspunde, vorbea iar.

— Da. Spune-i că vreau să vorbesc cu el. Este foarte urgent.

A așteptat puțin apoi a zis :

— Bună ! Tu ești Garry ? Voss la telefon.

A tăcut o vreme, ascultând ce-i spunea Thurston la celălalt capăt.

— Da, a spus în cele din urmă și apoi iar „da“.

La un moment dat a încercat să-l întrerupă pe Thurston dar nu a pus întrebarea pe care știu că o avea pe buze. L-am văzut palid, a încruntat din sprâncene, dar n-a spus nimic din care să deduc despre ce vorbea. Apoi, spre surprinderea mea, a spus : „În regulă“ și a închis telefonul. I-a dat telefonul majordomului și mi-a întors privirea.

— Ei bine, am spus, se pare că nu l-ai anunțat despre Miss Venn ?

N-a răspuns o vreme ci m-a privit.

— Nu, nu i-am pus nici o întrebare, mi-a spus tot ce doream să știu, a zis. Miss Venn s-a dus

la Londra sfătuită de Garry Thurston. S-a dus pentru că el a crezut că ea este în pericol și...

Pac!

Geamul ferestrei s-a spart și s-a făcut așchii. Ceva a lovit sticla din fața lui și i-a retezat gîtul ca și cînd l-ar fi tăiat un cuțit. Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore cineva trăgea în el.

Cît de repede poate gîndi un om? Nu trecuse nici o secundă între focul de armă și momentul în care am sărit în picioare, am călătorit aproximativ douăzeci de mii de mile, am trecut în revistă viața lui Field și am revăzut fiecare detaliu al uciderii sale și am știut cine este criminalul. Am știut cine este stînd la acea masă pe jumătate întors către fereastra zdrobită. Știam de ce fusese folosit acel semnal fumigen în pădurea Tadpole și de ce găsisem amprenta unui picior de bărbat în fața biroului lui Field.

O secundă? Poate o zecime de secundă. Nu pot să-l nedreptățesc pe Gurly — ieșise din cameră înainte de a zice pis și nu eram departe în urma lui. Am zburat pe hol, pe terasă — nu se vedea nimeni. Locul era negru ca smoala, nu se vedea nimic. Singura speranță erau oamenii care erau de pază pe malul rîului aproape de pădure, poate au auzit împușcătura și l-au văzut pe cel care trăsesese, dar deși au venit în grabă spre casă nu s-au întîlnit cu nimeni.

Era aproape ora unu cînd am plecat de la Voss. Am vrut să-mi instalez oamenii în casă dar nici vorbă cu Gurly.

— Stau eu cu dl. Voss, a spus, și dacă nu sînt la fel de bun ca doi polițiști obișnuiți ar fi timpul să ies la pensie.

Aveam părerea mea despre acest subiect dar nu i-am spus-o. Dar l-am luat de o parte și i-am spus că pentru următoarele douăsprezece ore nu trebuia să-l scape pe Voss din ochi.

— Ar fi bine să ai armă, i-am spus.

A hohotit de rîs.

— Dacă-l văd pe cel care a tras o să-i pară rău chiar dacă ar avea două arme.

Ceea ce era minunat dar nu m-a impresionat de loc.

A intrat în dormitorul lui Voss și a tras jaluzelele. I s-a adus un pat de companie și de îndată ce Max Voss a intrat în cameră și-a pus patul de-a latul ușii.

O mulțime de oameni cred că am curaj, dar nu am. Îmi era puțin teamă cînd am mers spre Flash, deși erau doi polițiști cu mine, pentru că știam că undeva în întuneric pîndea cel care încercase să-l ucidă pe Voss.

Muream de somn, dar înainte de a mă culca mai aveam cîteva treburi de făcut și una dintre ele era să mă uit la banii pe care îi găsisem în buzunarul lui Veddle, să-i număr și să-i sigilez gata de a fi trimiși la Yard dimineata.

Număratul banilor mi-a luat mai mult decît am crezut — era ora două — deoarece banii vorbeau și-mi confirmau ceea ce gîndisem în clipa în care s-a tras.

La două jumătate eram în pat, dar nu puteam să dorm. Să fi peste măsură de obosit este la fel de rău cu a nu fi obosit de loc. Stăteam gîndindu-mă la Veddle și John Field și la Marjorie Venn, mult mai des decît la oricare dintre ei doi.

M-am gîndit să mă scol și să-mi fac ceai sau să beau ceva tare, dar m-am întors pe partea cealaltă încercînd să dorm.

Ca măsură de prevedere îmi pusesem oamenii la jumătatea drumului între casă și pădurea Tadpole. Nu știu dacă mă bucur sau îmi pare rău că am făcut asta.

Nu puteam să dorm. Eram ca o zdreanță, m-am sculat și m-am dus la fereastră. Începea să se crape de ziuă. Era suficientă lumină ca să apară umbre. Am crezut că este un copac în mijlocul pajiștii — un copăcel pe care nu-l observasem — cînd am văzut că se mișcă spre marginea apei.

— Cine ești ? am strigat. Stai că trag.

Nu aveam armă, dar am crezut că amenințarea va fi suficientă. Apoi am văzut că era o femeie care alerga spre rîu și inima mi-a sărit din loc pentru că am recunoscut-o în lumina zorilor — era Marjorie Venn !

M-am repezit afară din cameră, am aprins luminile și am alergat pe scări. Ușa care ducea spre pajiște era larg deschisă, la fel și ușa biroului. Cînd am ajuns pe pajiște nu se vedea nimic. La marginea rîului nici urmă de barcă.

Am fluierat după cei doi oameni. Înainte să vină ei am venit înapoi în casă și am intrat în birou. Ușa seifului era larg deschisă. În seif fuseseră un număr de documente și nu puteam să-mi dau seama dacă fusese luat ceva. Apoi, uitîndu-mă spre șemineu am văzut o grămăjoară de cenușă care mai fumega încă.

Știți cum arde hîrtia : literele sînt strălucitoare pe un fond negru. Nu aveam nevoie de ochelari pentru a-mi da seama că cenușa care fumega era testamentul lui John Field, testamentul în care îi lăsase toți banii lui Marjorie Venn.

Îmi aminteam că era în seif. Îmi aminteam că Marjorie avea o cheie de la seif și o cheie de la ușa din față.

Cînd am terminat am auzit că eram strigat de pe malul apei și le-am ordonat să traverseze deoarece barca cu motor era pe partea cealaltă a lacului. Nu văzuseră pe nimeni, nu auziseră nimic, decît strigătul meu.

Se luminase și lucrurile erau mai vizibile. Eram sigur că era imposibil s-o mai prind pe Marjorie, așa că, după ce le-am dat oamenilor niște ordine m-am întins pe canapea și am adormit în cîteva minute.

Cred că unui bătrîn nu-i trebuia aceeași perioadă de somn ca unui tînăr. M-a trezit cînd ceasul din birou bătea șapte.

Luasem un capac de sticlă care se afla peste o lucrare sculptată în fildeș și o pusesem peste cenușa din cămin înainte de a adormi. Natura documentului era la fel de clară ca și lumina zilei. Era testamentul și mă întrebam dacă un testament ars poate fi dovedit. Dar oare Marjorie Venn dorea să-l dovedească? O clipă m-am întrebat dacă ea sau negresa arseseră o avere. Nu — nu o puteam confunda pe Marjorie.

În timp ce servitorii pregăteau micul dejun, m-am așezat la masă, am luat niște hîrtie și am scris cazul așa cum îl vedeam eu. Asta este o slăbiciune de-a mea. Vreau să fie totul în ordine. Într-o jumătate de oră tot cazul îmi era limpede. Exact ceea ce fusese începutul problemelor și care pentru mine era sfîrșitul. Nu era un document foarte lung: mi-au trebuit nouă minute să-l citesc inspectorului șef (l-am sculat din pat) și să-mi primesc instrucțiunile de la el.

Şeful nostru este un om foarte rezonabil care are încredere în subalternii săi şi se pare că nu-l trimisese pe Gurly, ci Gurly venise din proprie iniţiativă cu promisiunea că nu se amestecă în treburile mele. Poate că şeful minţea, dar suna adevărat.

Am terminat de vorbit la telefon, m-am dus sus, am făcut baie şi m-am ras. Când am coborît cei doi paznici de noapte aşteptau să fie eliberaţi din post. Dacă se aşteptau să-i trimit la culcare au avut o dezamăgire. Am traversat lacul cu ei şi ne-am dus împreună acasă cu dl. Voss.

Obişnuia să se scoale devreme, iar personalul lui era deja treaz când alţi servitori abia se întorceau pe partea cealaltă. Chiar şi majordomul era la post.

— Dl. Gurly doarme încă, a spus.

— La ce oră se scoală dl. Voss de regulă ? am întrebat.

Mi-a spus că de obicei bea ceaiul de dimineaţa la ora opt dacă a stat seara târziu şi la şapte dacă s-a culcat devreme.

— Tocmai îi duceam ceaiul, a spus el.

Gurly sforăia ca un porc. Nu l-am lovit pentru că era mai în vîrstă decît mine. Doar m-am strîmbat la el de cîteva ori — asta nu jignea pe nimeni.

I-a trebuit mult să se trezească.

— Bună, Minter, a mormăit. Nu era în cea mai bună formă dimineaţa.

— Ce face ?

I-am spus că am venit să-l văd pe Voss, aşa că s-a dat la o parte.

— Nu l-am auzit toată noaptea, a spus, în timp ce eu băteam la uşă.

— Se pare că nu ne aude nici acum, am spus şi am bătut iar.

Nu s-a auzit nici un răspuns.

Am bătut cu pumnii, dar n-am primit nici un răspuns. Uitându-mă pe gaura cheii, am văzut că era cheia în broască și l-am trimis pe majordom după o bară. Știam că era una pe coridor.

Cu bara am forțat ușa și am intrat. Camera era goală, luminile erau aprinse, iar perdelele trase împiedicau să intre lumina zilei. Dar camera era goală iar în pat nu se dormise. Max Voss dispăruse la fel de complet și de misterios ca și Marjorie Venn !

Trăgînd perdelele, am văzut jaluzelele deschise și una din ferestre larg deschisă. Nu era nici o scară sprijinită de galerie. Știam asta pentru că aș fi văzut-o venind spre casă.

Gurly tremura de emoție.

— Cum l-au luat? Este un om greu de cărat și n-am auzit nici un sunet. Uită-te la balustradă, probabil are sînge pe ea...

Îi dădea ordine majordomului cînd am plecat.

Mi s-a adus mașina lui Voss în față și m-am dus direct la Garry Thurston. Bănuiam că va fi treaz și așa era. Se plimba pe pajiștea din fața casei, cred că era afară de o bucată de vreme, pentru că purta pantaloni de tenis și mi-a spus calm că se răcorește după un set.

— Doamna Field joacă tenis? l-am întrebat rece și a zîmbit.

— Doamna Field a plecat la Londra aseară, ca și fiul ei, mi-a răspuns. Mi-a spus tot ce doream să știu. Nu a fost foarte plăcut pentru mine, dar înainte de venirea ei credeam mai rău.

Într-un fel m-am răstit la el.

— Parcă ar fi capitolul întîi dintr-un roman de groază, am spus.

— Ultimul capitol, a răspuns. Sper că nu v-am creat prea multe probleme domnule Minter — n-am

avut intenția. Adevărul este că au fost câteva zile îngrozitoare și am fost așa de preocupat de propriile mele probleme încît nu prea mi-a păsat de sentimentele altora. Ce mai face dl. Voss ?

Nu i-am răspuns.

— Doreați să mă vedeți pentru ceva anume ?

— Da, am spus. Tinere, te previn că umblu după un criminal. N-am nici un respect nici pentru dumneata, nici pentru conacul dumitale sau pentru banii dumitale...

— Orice este al vecinului tău, a zîmbit. Îmi dau seama de asta, domnule superintendent. Te pot ajuta pînă la un punct și-ți pot spune adevărul pînă la un punct. Dincolo de asta, nu mai promit nimic.

A tras două balansoare și punîndu-le unul în fața celui alt, s-a așezat într-unul din ele. Nu aveam chef să stau, iar un om care stă în picioare are un avantaj asupra celui pe care-l interoghează. Unul dintre cei mai buni avocați din barou mi-a spus asta.

— Aseară, am spus, Miss Marjorie Venn a plecat de acasă în mare grabă...

— Într-o mașină, a spus Garry Thurston. Cineva i-a trimis un bilețel și acel cineva eram eu. Doream s-o văd în mod deosebit și aveam să-i spun ceva care a făcut-o să plece cu mine.

Franchetea lui mi-a tăiat respirația.

— Dumneata ai adus mașina pentru ea ?

A încuviințat.

— Ai dus-o la Londra ?

— Nu.

— Unde ai dus-o ? am întrebat.

S-a uitat către casă.

— Este aici — de fapt este aici de aseară.

— Și n-a părăsit de loc casa azi noapte ? am întrebat sarcastic.

— Cît despre asta, nu pot să vă răspund, a spus Garry Thurston. Dacă a plecat cu mine noaptea, puteţi fi sigur că a avut un motiv foarte bun. Nu este genul care să facă ceva fără motiv întemeiat.

Obrăznicia lui m-a lăsat fără grai.

— Este în casă — pot s-o văd ?

A încuviinţat.

— Se schimbă. Am jucat tenis toată dimineaţa.

— V-aţi apropiat de casa lui Voss ? am întrebat.

A dat din cap.

— Nu.

— Ştiţi unde este Voss acum şi cine l-a luat ?

S-a uitat la mine drept.

— V-am spus tot ce aveam de gând să vă spun, a zis. Din fericire nu mă puteţi pune într-o cameră de tortură ; mai mult decît atît sînt foarte bogat şi influent. Asta nu pentru că v-ar impresiona, Sooper. Cînd spun asta vă fac un compliment. Dar superiorii dumitale nu vor face greşeala de a mă trimite în judecată dacă nu aveţi o bază foarte bună. Nu i-am ucis nici pe John Field, nici pe Veddle. Nu am tras în dumneata. Cred că Veddle a făcut-o. De fapt n-am făcut nimic pentru care să fiu urmărit de lege.

L-am lăsat să termine şi am spus :

— Sînteţi sigur, domnule Thurston ? am întrebat liniştit. Sînteţi absolut sigur că în ultimele opt ore nu aţi făcut nimic pentru care vă pot băga la răcoare ?

A zîmbit iar.

— Poftiţi la micul dejun, a zis, dar nu aveam de gând să-l las să mă ducă.

Doream să văd fata şi nu s-a opus. A coborît în bibliotecă la cîteva minute după ce m-am aşezat.

Marjorie Venn era foarte palidă, dar n-am văzut niciodată o fată mai calmă şi mai sigură de sine.

Arăta cum n-o mai văzusem înainte, cum să spun, senină și mi se părea nouă.

Mi-a zîmbit cînd a intrat și mi-a întins mina. Pentru că nu eram Gurly i-am luat-o.

— Și acum, tinăra doamnă, poți să-mi explici ce ai căutat la mine acasă în puterea nopții?

— Urma să fie casa mea, a spus tremurîndu-i buzele. Da, nu neg, am intrat în birou, am deschis seiful și am ars testamentul domnului Field.

— De ce naiba? am întrebat-o.

— Pentru că nu doream banii. Sînt ai soției lui. Datorită devotamentului ei Field a descoperit mina. Fiecare bănuț îi aparține ei și fiului ei. Ar fi fost simplu să accept testamentul și apoi să-i transfer banii și proprietatea ei, a continuat, dar n-am vrut ca numele meu să fie asociat de cel al domnului Field în nici un fel.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

— Și preferi să fii săracă?

— Miss Venn nu va fi săracă, a intervenit Garry. Din două motive, dintre care unul este că urmează să ne căsătorim săptămîna următoare.

Mi-am jucat asul.

— Cu consimțămîntul tatălui dumitale? am întrebat-o și i s-a schimbat culoarea.

— Da, a spus cu voce joasă, cu consimțămîntul tatălui meu.

Garry Thurston se uita la mine. Îi simțeam privirea pe față și m-a impresinat ideea că-l șocasem puțin.

Apoi am lăsat la o parte toată prietenia și am început s-o întreb. Orice altă fată ar fi fost zguduită dar mi-a răspuns atît de inteligent încît peste o jumătate de oră nu știam mai mult decît la început și nici nu-mi dăduse ceva de care să mă leg și s-o fac să vorbească.

Cînd m-am întors la Hainthorpe, Gurly adunase jumătate din poliția din Berkshire și organizase o căutare în stil mare.

— Caut o fîntină. Trebuie să fie un parc pe undeva. Un grădinar mi-a spus că a auzit că există.

— Ce să faci cu o fîntină ? am întrebat. S-au oprit robinetele ?

Dar era genul de om care are nevoie de o fîntină și de un cadavru pentru a încheia un caz. Adesea cred că Gurly și-a format ideile despre munca unui polițist din poveștile alea senzaționale care sînt atît de populare acum.

Nu m-am ostenit să caut fîntina, dar am făcut un apel telefonic, pe lingă cel pe care-l făcusem de la Garry Thurston de-acasă. Știam cît de puține șanse am și nu am fost dezamăgit cînd la prînz poliția ținutului mi-a raportat un eșec. Dar știam că Londra lucrează și că orice port și orice teren care ieșea dintr-un oraș sau intra într-un port era cercetat căutînd un om.

După amiază am primit mesajul de la Bixton Cottage Hospital. Bixton se află pe malul unui rîu ; ar fi unul dintre locurile cele mai sănătoase din Anglia, dacă n-ar fi stăvilarul care furnizează cam optzeci la sută din accidentele ce ajung la clădirea de cărămidă roșie numită spital. Stăvilarul este un loc foarte periculos chiar și la lumina zilei și de două ori periculos pentru un om care vislește în întuneric ca să-și salveze viața și încearcă să ajungă la mal fără a fi observat.

Cînd l-au scos din apă părea atît de mort încît polițistul care-l auzise strigînd și alergase după el a crezut că nu mai este necesară respirație artificială. Dar, fiind amator și pentru că de abia terminase un curs de prim ajutor, a încercat și nimeni nu a

fost mai surprins decît el auzindu-l pe înecat respirînd.

Și-a revenit după prînz și primul nume pe care l-a rostit a fost Superintendentul Minter.

M-a sunat și m-am dus în mare secret la spital. Am așteptat o oră pentru că doctorul nu voia să-l trezească și tocmai luam ceaiul cu sora șefă cînd o soră a venit după mine și m-a dus într-o mică rezervă.

— Bună, Wills ! am spus.

Fratele lui Veddle zăcea pe pat, mai mult mort decît viu. Știam că este speriat.

— Erai cam emoționat aseară, l-am întrebat. Cînd ai tras în Voss n-ai nimerit-o. N-ar fi trebuit să-l ratezi.

S-a uitat într-o parte.

— N-am tras în nimeni, a spus trist. Nu poți să dovedești că am tras în cineva.

Era adevărat. Dacă voiam să scot povestea de la Wills trebuia să renunț la acuzația de împușcare pînă cînd va vorbi și mi se părea că este prea treaz ca să spună prea multe.

Nu părea înclinat să spună nimic și mult timp a zăcut evitîndu-mi ochii și ignorîndu-mi întrebările. Apoi, brusc :

— Nu ai nimic împotriva mea, Sooper, decît o pedeapsă disciplinară — ți-au dat declarația fratelui meu ? Era în buzunarul meu. Nu cred că au aruncat-o. O am la mine din seara în care mi-a dat-o. Știa că se va întîmpla ceva și spunea că nu-și asumă nici un risc — scrisese toată povestea în caz că era prins sau îl acuzau de ceva. Este scrisă pe spatele unui calendar și lipsește o pagină. Dar nu este nimic împotriva mea, Sooper, poți să spui ce vrei despre împușcătură și poți să fii cît de bănuitor vrei, dar nu poți dovedi nimic. L-am ajutat pe fratele meu

pentru că nu avea pe nimeni. Am primit postul de la Lone House nu să-l păzesc pe Field ci să aflu ce dorea fratele meu.

Era perfect adevărat ce spunea Wills, nu aveam probe împotriva lui. Nu am găsit niciodată arma cu care a tras în Voss, dar în paginile acelea scrise în grabă, pagini pe care le-am citit atent în noaptea aceea, am descoperit motivul pentru care a tras.

Nu voi reproduce documentul cuvînt cu cuvînt. Era lung și multe dintre afirmațiile lui Veddle nu erau corecte.

Field și partenerul lui, Venn (mai tîrziu s-a numit Voss), au localizat o mină în Africa. Venn, care era căsătorit cu o fermecătoare colonială a trimis-o în Anglia ca să nască și cei doi parteneri și-au continuat cercetările. Mina a fost localizată cu ajutorul unui șef băștinaș cu a cărui fiică s-a căsătorit Field.

El a încercat, de asemenea, să-și asigure de la socrul său și un depozit de aur din sat, dar i s-a refuzat. Atunci a atacat satul conducînd un trib ostil. La vremea aceea Venn era bolnav și locuia în coliba șefului. Nu-l interesa ce avea să se întîmple cu el. Auzise că soția lui murise la naștere. Atunci și încă mulți ani n-a știut că scrisoarea pe care o primise fusese scrisă de Field pentru a-l face să se sinucidă.

Field s-a întors în Anglia, imens de bogat și convins că partenerul lui murise în pădure. Nu și-a luat soția neagră cu el, dar ea, împreună cu copilul ei, l-a urmat și l-a găsit. Fusese educată de misionari vorbea bine engleză și nici ea nu știa că Voss era în viață.

El rătăcise de la un trib la altul, neinteresat de soarta lui și neștiind că partenerul lui găsise și ex-

ploatase mina pe care ei o căutaseră și că atacul împotriva satului fusese instigat de Field. A descoperit asta cînd a revenit în sat ca negustor și a primit de la șeful care era pe moarte o moștenire care l-a făcut foarte bogat — cea mai mare parte a depozitului de aur pentru care Field își asumase atîtea riscuri ca să și-l procure, pentru că riscurile erau reale. El își exploata mina cu aprobare de la guvernul congolez și aprobarea i-ar fi fost imediat revocată dacă s-ar fi dat de urma sa în revoltă.

Fără nici un sentiment negativ împotriva omului care-l tratase atît de rău, Venn a revenit în Anglia unde accidental a aflat adevărul. Scrisoarea pe care o primise în pădure spunîndu-i despre moartea copilului său fusese scrisă de Field. Soția lui Venn murise de sărăcie cu un an înainte de sosirea lui în Anglia, iar fiica lui era angajata lui Field.

Aproape de Lone House era de vînzare o proprietate și Voss și-a alcătuit cu sînge rece planul de a-l ucide pe omul care o lăsase pe soția lui să moară de foame și care, din cîte știa el, o folosea pe Marjorie Venn. Trebuia să-și pregătească alibiul din vreme așa că a apărut în zonă ca un om care nu mai poate merge decît cu un scaun propulsat mecanic. A modificat casa, a instalat lifturi, tot ceea ce confirmă ideea de infirmitate și curînd toată lumea din regiune cunoștea povestea invalidului care nu putea merge.

În felul lui trebuie să fi fost un artist. Mai întîlnisem oameni de felul ăsta înainte dar Voss sau Venn îi întrecea cu mult. A recunoscut terenul, a decis exact în ce mod dramatic va avea loc crima și a așteptat cu răbdare să apară ajutorul adecvat.

Veddle era omul : a fost pușcăriaș, total necinstit, un om care citea scrisorile stăpînului și care, spre mirarea lui Venn, i-a surprins secretul. Din clipa

aceea Veddle era condamnat — din declarația lui se înțelege că avea impresia că era un om făcut.

Voss s-a folosit de ocazie pentru a-și prezenta planul subordonatului său. I-a promis șantajistului bogății inimaginabile, deoarece Veddle mai descoperise ceva, și anume că Marjorie Venn era fiica patronului său și avea să fie într-o zi o femeie foarte bogată. A păstrat secretul pentru sine și nu i-a spus lui Voss că știa asta. În felul lui caraghios a încercat s-o cucerească.

Avea și el ceva împotriva lui Field, care îl bătuse și a devenit foarte doritor să-și ajute patronul să se răzbune.

Vă amintiți că dl. Voss purta mereu o ciudată jachetă marcată și o pălărie albă? În ziua crimei Veddle aștepta în pădure îmbrăcat exact ca stăpînul său. Cînd scaunul a intrat în pădure s-a oprit și cei doi bărbați au schimbat locurile. Veddle primise instrucțiuni foarte minuțioase. Trebuia să urce dealul, să se oprească la un anume tufiș și să se întoarcă spre o anume piatră astfel încît să stea cu fața la Amberley Church. În această poziție putea fi văzut de la multe mile depărtare. Și avea și o vedere bună asupra pădurii Tadpole.

În momentul în care a primit semnalul, urma să coboare dealul în viteza a treia. Voss își alesese bine omul. Wills, detectivul care păzea, fusese îndepărtat. În clipa în care scaunul s-a mișcat cu Veddle pe scaun, Voss și-a aruncat haina în carouri și s-a lăsat în apă. A trecut Flash-ul înot și s-a îndreptat spre birou.

Poate că avea un cuțit, este greu de imaginat că s-a dus fără armă. Dar sabia din Tuna era ușor de apucat. Field trebuie să fi fost cu spatele cînd a lovit.

Vă amintiți că Voss nu purta altceva decât costum de baie. În câteva minute era în apă și traversa Flash-ul. Era un bun înotător. În pădurea Tadpole a găsit pistolul fumigen pe care Veddle îl avusese în buzunarul hainei și a tras semnalul. Văzînd asta Veddle a coborît dealul și a intrat în pădure. Aici îl aștepta Voss — nu știu dacă să îi spun Voss sau Venn. Se ștersese pe cap și pe față cu un prosop pe care l-a pus în scorbura unui copac. Apoi și-a pus haina în carouri, gulerul fals și pătura pe genunchi, astfel încît nimeni nu ar fi crezut că omul din scaun venise de la un capăt al pădurii și cel care ieșise pe la capătul celălalt nu erau una și aceeași persoană.

Aproape imediat Veddle și-a pus impermeabilul cel lung, și-a ascuns hainele și s-a îndreptat spre căsuța lui. În clipa în care s-a descoperit crima era nevoie să dispară Veddle. S-a aranjat totul dar Veddle nu-și asuma nici un risc. A refuzat să plece în aceeași noapte și s-a ascuns în pivniță.

Nu știu cum a descoperit că patronul lui îl păcălea. Probabil faptul că eram eu în casă.

Cînd au început cercetările Veddle și-a pierdut cumpătul. Am găsit banii pe care îi dăduse Voss pentru a pleca din Anglia. Am motive să cred că era ascuns chiar la Hainthorpe. Abia apoi s-a dus în pivnița căsuței.

Voss avea probleme — avea nevoie de o nouă sursă de bani. Știu exact ce se întîmplase cînd am numărat banii găsiți la Veddle — una din bancnote era pătată de cerneală; era aceeași bancnotă pe care o văzusem la Max Voss.

Misterul împușcăturilor de noapte nu a fost niciodată pe deplin clarificat. Cred că Veddle este cel care a tras. N-aș vrea să cred că Max Voss a tras

în mine în pădure și a organizat un fals atac asupra sa, dar și asta este posibil.

Era cineva care-i cunoștea secretul. Singurul om din lume care n-ar fi trebuit să știe — Garry Thurston. Garry avea un telescop pe terasă și în după-amiaza în care Veddle s-a dus pe Jollyboy Hill în locul stăpînului său, Garry Thurston l-a văzut prin telescop și l-a recunoscut.

A fost descumpănit pentru că ținea la Voss. Era uimit, apoi a auzit că Field are o soție negresă și a aflat adresa la care locuia și s-a dus s-o caute. Ea i-a spus povestea celor doi parteneri și imediat a ghicit că Marjorie Venn era fiica lui Voss. Voia s-o scoată din povestea asta. Mai voia să și salveze viața tatălui fetei. Nu pot dovedi dacă l-a ajutat să scape, dar a plecat din Anglia și nu s-a mai întors.

Sînt sigur că l-a ucis pe Veddle cu sînge rece. Veddle vorbise cu fratele lui la telefon și aranjase să se întâlnească în pădurea Todpole. Și-a făcut valiza, a coborît în pădure, i-a dat fratelui său declarația. Wills a plecat înapoi spre Tamisa neîndoiindu-se că fratele lui vine după el.

Bineînțeles Voss nu dorea ca povestea cu Veddle să ajungă în ziare; știa că Wills va fi pe urmele lui.

Un caz ciudat, **un caz nesatisfăcător**. Mie mi se pare că o crimă este nerezolvată cînd nu este nimeni spînzurat. În același timp, nu mi-ar fi plăcut ca Max Voss să facă plimbarea la ora nouă — era totuși un tip cum trebuie printre criminali.